

PUSTINKA - 2. díl **Lída Švecová (Zachařová)**

1. kapitola

To, že si já, sedmnáctiletá holka, v posledním roce tisíciletí začínám psát deníček jako romantické slečny z dávných dob, znamená, že to šílení dolehlo až ke mně. Šílení a strach. Zaplavuje to náš posud tak klidný a radostný domov. Pomaloučku to začínalo už někdy v květnu. To si ale uvědomuju dodatečně, protože tehdy ještě byla škola a já nebyla doma celé dny. Je červenec a blázniviny mého příbuzenstva vrcholí.

Mohu říct přesně, že tou událostí, tou bezprostřední příčinou vrcholných projevů nenormálnosti bylo ráno, kdy prababička Lynta přišla na snídani ze zahrady celá urousaná, botky mokré, ačkoliv si jinak dává až hypochondricky moc pozor na to, aby se nezmáčela - zkrátka vstoupila, byla ještě bělejší než jindy, skoro namodralá, a řekla tragickým hlasem: "Už kvetou."

Babička Julie musela položit nůž na máslo, jak se jí rozklepala ruka, dědeček Jáchymovský se na ni podíval s úzkostí, jako kdyby na ní zpozoroval příznak smrtelné choroby, máma zrudla. Nejhuř se ale tvářil táta. Také tak namodrale zblednul jako Lynta, zavřel oči, zvrátil se do opěradla, jako kdyby na něj šly mdloby. A dědeček Foltýn vykřikl: "Jendo! Proboha, snad nedržíš půst?"

To se máma hned vzpamatovala a vyčetla dědečkovi: "A co vy si to hned, proboha, myslíte!"

Babička Mada zakroutila hlavou:

"Co máte všichni? No tak kvetou! Babička bude mít narozeniny, všichni přijedou..."

"Mado," přerušila jí Lynta. "Bude mi 83 let! Je to přesně dvacet let od té doby..."

Podívala se na mě, zarazila se a dodala: "Co umřel Toník Heller."

V té chvíli se rozptýlily mé naděje, že Mada je jiná než všichni ostatní, protože zakvílela: "Někdo umře? Někdo vždycky za dvacet let umře!"

Nějaký den jsem se spokojila s vysvětlením, že jednou za dvacet let někdo v rodině umírá, a mávla jsem nad tím rukou.

Pověra, náhoda... Ale pak se staly další věci, které ukazovaly na to, že tu jde o něco víc. Předevčírem v noci začali najednou všichni psi v našem psinci výt, a protože je jich šest, byl to příšerný, strašidelný řev, jaký jsem nikdy předtím neslyšela. Vyletěla jsem z postele a dívala se z okna. Z domu vyběhl táta, za ním máma a nakonec Lynta, ale místo aby konejšili své pejsky, lítali po zahradě a nevšimali si kolí ani gordonů, vrhli se k těm kvetoucím žlutým růžím a začali je počítat, pletli se jeden druhému do cesty, a psi do toho tak ječeli a řvali, až nakonec přišla Mada a pustila je do zahrady. Začali skákat na své pány a přestali kňučet a výt. V tu chvíli překryl mrak měsíc a byla tma.

Šla jsem si lehnout a přepadl mě takový strašně nepříjemný pocit, že se tu šíří záhadná infekce cvokaření, že ztrácím jistotu, kterou jsem vždycky cítila ke svým lidem, a že vůbec ničemu nerozumím. A aby to bylo ještě horší, slyším, jak někdo otvírá, vidím mámu s baterkou, jak otvírá skříňky a skříně a vytahuje zásuvky, což normálně nedělá od té doby, co chodím do školy.

"Co hledáš?"

Lekla se a zatápala rukama před sebou v prázdnou.

"Mami, co je ti?"

"Promiň, Vilmo, já jen..."

"Co hledáš?"

"Nenašla jsi tu někde růži? Tu žlutou, velkou, co tak rychle opadá?"

"Vy jste se dopočítali, že jedna chybí, a jdeš zjišťovat, jestli jsem ji neukradla?"

"Žádná nechybí. To je to."

"Prosím tě, vysvětli mi..."

"Ne, teď ne, ještě ne, ještě je čas, a třeba..."

Nedopověděla, asi se trochu vzpamatovala. Přišla mě pohladit a povídá: "Už spi a ničeho se neboj."

"Čeho se nemám bát?"

Rozmýšlela se chvíli a pak povídá: "V tomhle pokojíku jsem bydlela až do svatby. Předtím byl dlouho zamčený."

"A předtím?"

"Předtím zde žila sestra tety Lynty. Jmenovala se Vilma, jako ty a já. Zatím ti o ní nikdo nic neřekl. Ale je to zajímavá historie a brzy ti budu o ní vyprávět."

"Čím je zajímavá?"

"Protože se tehdy poprvé setkala dívka našeho rodu s chlapcem z rodiny tvého tatínka, víš?"

No proč ne, docela by mě zajímalo slyšet starou rodinnou milostnou historii, ale nelíbilo se mi, že jí chtěla maminka odlákat moji zvědavost od bláznění kolem růží a smrti jednou za dvacet let. Pokusila jsem se o lest:

"Mami, a hrál v tom nějakou úlohu ten Toník Heller, co umřel právě před dvaceti lety?"

"Ano. Ne moc velkou, ale hrál."

"A na co umřel?"

"Měl srdeční záchvat a po něm se už nevzpamatoval."

To mi muselo stačit.

Ale spát jsem nemohla. Měsíc zase vyšel a svítil mi pronikavě do očí. Znovu jsem vstala a šla zatáhnout záclonu. A znovu jsem se podívala z okna. Viděla jsem dvě postavy, šly zahradou, přitulené k sobě. A byl to táta a byla to máma a mířili k zadní brance zahrady, která vede do lesů, černých divokých lesů rezervace, jejímž správcem je můj otec. V tu chvíli mě přepadl žalostný pocit samoty a opuštěnosti. Nemám nikoho! Nikoho pro sebe! Toužím po lásce! Nerozebírala jsem ten divný pocit, nemohla jsem, a chtělo se mi jen výt, výt jako ti psi!

K snídani jsem šla s pevným rozhodnutím, že vyzpovídám dědečka Jáchymovského, který mi po rozboru situace připadl nejrealističtější. Řeknu mu, co jsem pozorovala, řeknu mu, jak jsem z toho vyjevená, uzná, že mi musí všechno po pravdě říct. Ale to jsem se spletla! Tvářil se sice docela vesele, když přišel ke stolu. Ale pak se stalo, že babička Julie si nalila jen trochu mléka a odmítla všechno jídlo, protože jí v noci bolel žlučník, a on z toho dostal takový hysterický záchvat, že je mi hanba o tom psát. A táta s mámou byli při něm, a taky dědeček Foltýn - až se babička Julie rozplakala a utekla a Lynta s Madou jen zíraly a neřekly ani slovo.

Nebudu se jich na nic ptát!

Ať si to nechají!

Pozitíří přijede strýček námořník, strýček Míja, a ten mi určitě všechno řekne! Míja mě ještě nikdy nezklamal, je to můj nejlepší kamarád, když je tady, o nikoho jiného nestojím!

Po snídani jsem pracovala na zahradě. Květiny a okrasné keře jsou můj koníček a nikdo jiný v domě tomu tak nerozumí jako já, ačkoliv je máma zootechnička a táta lesník. Pořádně jsem si prohlédla ty žluté růže. Ale nic zvláštního jsem z nich nevykoukala. Ty, co jsem vypěstovala já, jsou mnohem vzácnější a krásnější. Ty žluté jsou staromódní, neodolné, rychle vadnou. Překrásně voní, to je pravda. Ale ty trny!

A jak tak koukám, vidím, že ke mně jde od domu spolužačka Stáňa. Vůbec to není moje kamarádka. Na kamarádky mám smůlu a dost mě to mrzí. Proto jsem měla z návštěvy radost a hned jsem se jí začala chlubit svými výpěstky. Docela ji to zajímalo, ale nerozuměla tomu. Tak jsem nechala výkladu a pozvala ji, aby šla k nám do domu na limonádu. Ona nechtěla, ošivala se, vymlouvala. Ale pak se přestala vymlouvat, přemohla ji zvědavost, která ji k nám přihnala, a zeptala se:

"Vilmo, víš, co říká naše babička?"

"No?"

"Prý u vás každých dvacet let straší."

"A co ještě?"

"Prý se tu zjevuje - já nevím, co - nějaký duch a někdo vždycky umře."

"Jo? A že o tom nic nevím! Pojď se podívat."

"Ani za nic!"

"Ty se bojíš? Copak tomu věříš?"

"Vůbec ne, ale..."

Když odešla, uvědomila jsem si, že se chvěju. Nevěřím na duchy! Nevěřím na strašidla! Ale jakou příčinu má potom ta nervozita a strach, co zaplavují náš dům? Souvisí to s Toníkem Hellerem? Ale může se každých dvacet let zjevovat někdo, kdo je těch dvacet let mrtvý? A co ti druzí? Ti, co umřeli před čtyřiceti, šedesáti lety? Kdyby tu už byl Míja!

Na chvíli jsem přestala psát a myslela na všechny ty příbuzné, co přijedou na Lyntiny narozeniny. Z Kanady přiletí strýček Martin se svými dvěma Olinami. Martin tam pracuje ve výzkumáku. Dostal se do týmu mechaniků, kteří vyvíjejí degry, udělal konkurs, kterého se zúčastnily tisíce lidí. Míja se plaví po moři, ale teď je právě v Oděse a je tam také jeho žena Alena. Alena! Ošklivá a báječná, zatím bezdětná teta, na kterou se taky moc těším! Ta určitě nezačne bláznit, protože ta je potrhlá pořád a nepotřebuje žádnou zvláštní příčinu.

Nemohu říct, že bych se nějak zvlášť těšila na Martina. Je strašně hodný, ale vůbec se k němu nedostanu, protože je to miláček Mady a její mámy, ty si ho zabírají pro sebe. A potom! Je to táta mojí sestřenice Oliny, se kterou si vůbec nerozumím, protože ta myslí jen na parádu, na věci, které má nebo chce, otravuje se tady, nebaví ji ani les, ani stáje, ani kytky. Bere si do domu holky, se kterými se já vůbec nekamarádím, nebo s nimi chodí koupat se na novou plovárnu a na všechny taneční zábavy. Já mám pro sebe Miju. Alena bydlí u rodičů ve městě a Míja tady. Je můj, i když ho mají rádi všichni, protože dělá legraci a...

Už nemohu psát. Rozhlížím se po pokoji. Před chvílí jsem všechno prohledala, jako tuhle máma. Kdo ví, co hledala! Mám jí věřit, že žlutou růží?

A ještě něco musím připsat. Vykoukla jsem před chvílí z okna a uviděla na terase rodiče. Schovala jsem se za záclonu, aby mě neviděli a já je ano, a pozorovala jsem je. Táta držel mámu kolem ramen a dívali se do nebe.

"Třeba tu jsou a jenom my to už nemůžeme poznat."

"Bylo by ti to líto?" zeptala se máma soucitně.

"Ano, bylo... Čekal jsem na ně, pořád ještě trochu čekám."

"Možná, že jsme si je pohněvali."

"Lynta také, a jak dávno, a přesto přišli."

"Už nepřijdou."

"A co naše malá?" řekl táta s nadějí a obavou zároveň.

"Dávám pozor," řekla máma.

"Možná, že jsme jí měli všechno říct."

"Ne! Nechci jí to říct zbytečně!"

"Jak to myslíš, to zbytečně?"

"Jendo, vzpomeň si přece, tehdy před dvaceti lety Martin a Mada nevěděli vůbec nic! Co když je Vilma jako oni? Nač ji plašit?"

Táta nic neodpověděl, přemýšlel.

"To, že tu nejsou, může mít i tu příčinu," řekla máma, "že už prostě nejsou, že umřeli."

Na to táta něco povídal, ale tak tiše, že jsem neslyšela. Dost. První zápis končí. Vím, že nic nevím.

-----

2. kapitola

"Vilmo, vstávej, jdeme se ještě před snídaní koupat do rezervace!"

To bylo moje dnešní probuzení. Měla jsem teprve jedno oko otevřené a už jsem věděla, že už je to tady, přijel Mija! A už se objímáme a najednou vnímám, že je tu taky Alena a sype mi na postel dárky, samé maličkosti, nic drahého, ale hodně, a ze všeho mám radost, z mechanické tužky, z porcelánové růžičky, a než se docela probudím, už jsme v lese, než jsem schopna promluvit, už jsme u rybníka, docela sami, plovárna je tu dávno zrušená a voda voní, tak voní a vábí a my plaveme, potápíme se...

Sedíme zabalení do osušek a je nám trochu zima. Jsem už úplně probuzená a Mija je skutečně se mnou, vím, že to není jen sen.

"Tak co je nového?" ptá se mě ten nejmilejší příbuzný, ten méně hezký z dvou synů Mady, co má široký obličej a kudrnaté vlasy.

"Ty si to nějak dlouho rozmýšlíš!" řekl s pousmáním.

"Tak je v tom láska," řekla Alena tajemně.

"Vůbec ne!" řekla jsem rychle.

Mija se na mě podíval, chápavě, Mija mi přece rozumí a asi poznal, že bych lásku ráda - ne, co mohl poznat? Nic! Nic není a to právě... Ale ta vlna důvěry mě už držela a tak jsem povídala:

"Mijo, já na tebe tak strašně čekám. Musíš mi něco říct."

"Teď hned?"

"Přede mnou?" přidala se Alena a naklonila ke mně svůj hubený obličej se špičatým dlouhým nosem a přimhouřila malé černé oči.

"Totiž," odpověděla jsem s rozpakami. "Já nevím, jestli to víš."

"Jen začni," řekl Míja.

"Nevšimli jste si něčeho zvláštního v našem domě? Myslím atmosféru - jak jsou všichni nervózní, jak se bojí."

"A čeho, prosím tě?"

Podívala jsem se Mijovi do očí. Mluvil upřímně! Začala jsem tedy jinak:

"Chtěla bych vědět, co se tu dělo před dvaceti lety."

"To nám bylo devět let!" řekl Míja.

"Ale já to pamatuju," řekla Alena. "Před dvaceti lety se začala dít láska mezi tvým tátou a mámou. Míjo, vzpomeň si! Pletli jsme se do toho, špehovali jsme je."

"Máš pravdu!" rozesmál se Míja.

"A jinak nic?"

V Mijově tváři se něco zvláštního jen tak trošku mihlo, ale nic víc.

"Umřel Toník Heller!" připomněla jsem.

"No ano," vzpomněla si Alena.

"A dělo se něco záhadného?"

"Počkej," povídá Míja. "Něco se muselo... Pamatuju se, že mě Lynta hned po pohřbu odtud odvezla, protože vypukl nějaký skandál a ona mě chtěla od toho odstavit, bála se mojí povídanosti. Vilmo, já ti chci na všechno odpovědět, ale tehdy jsem byl malý."

Vybuchla jsem: "Jedné holce říkala její babička, že u nás straší!"

Alena se rozesmála: "No to snad ne!"

Míja vraštil čelo, jak vzpomínal. "Něco tehdy bylo. Vídal jsem nějaké postavy, nebál jsem se jich. Ale nebyla to žádná strašidla. Vilmo, byl to sen, nebo jako sen - dovedla by sis přesně vzpomenout na něco, co se ti zdálo před mnoha lety? Neptej se nás, co to znamenalo."

"Protože to neví vůbec nikdo. Jen staří lidé něco o tom povídají," dodala Alena.

"No," řekl Míja.

Míja byl upřímný. To jsem věděla. Věděla jsem, že o moc víc se od něho nedozvím. A stejně udělal psst, protože k nám přicházel táta s oběma svými gordony. Táta je mlčenlivý muž. A dost často i zasmušilý, ale tak hezký svou štíhlou postavou a celkovou jemností. On se každé společnosti spíš vyhne, ale Míju a Alenu má rád, a proto za námi přišel.

"Jendo," řekla mu Alena. "Zrovna jsme Vilmě prozradili, jak jsme se před dvaceti lety ohromně zajímali o tvoje námluvy!"

Táta se blaženě usmál: "A vzpomínáš si, Míjo, jak jsem tě, špeha, jednou nesl domů s oteklou nohou?"

"Jen matně."

"Opravdu jen matně?" řekl táta a pátravě se na něj zadíval.

Míja lítostivě potřásl hlavou.

Cestou domů mě táta držel u sebe a nechali jsme ty druhé dva, aby se od nás vzdálili. A pak chtěl vědět:

"Co ti vlastně o nás povídali?"

"Ale skoro nic."

"Viděl jsem, že si Míja dal prst na pus, když mě viděl. Nechceš mi říct proč?"

"To ti řeknu moc ráda. Ale odpovíš mi, nač se přitom budu ptát?"

"Ale ovšem, samozřejmě," řekl se vzrušením.

"Mluvili jsme o pohřbu Toníka Hellera."

"A to je všechno?"

"Ano."

"Nevíš nic víc?"

"Co bych měla vědět? Odpovíš mi?"

"Slíbil jsem, tak musím. Ale..."

"Čeho se všichni v domě bojíte?"

"Že se bojíme?"

"Jste nervózní, bojíte se, na někoho čekáte, co to znamená?"

"Neumím ti to říct, nesmím ti to říct, ale ..."

"Jaké ale! Copak nevidíš, že to musím vědět?"

"Ne. Neuměla bys to přijmout, nepochopila bys to, možná, že to k tobě přijde samo. Vilmo, já ti to vlastně chtěl říct, ale maminka mi to zakázala, má své důvody, a já ti slibuji, že ti řeknu všechno, jestli mi to dovolí."

"Ale..."

"Už se neptej."

Zrychlil krok. Dohonili jsme ty dva a táta mlčel až domů.

U oběda to vypadalo, jako kdyby ta tíseň, ty kleště úzkosti povolily. Mija ovládl situaci, vyprávěl, vtípkoval a všichni se s ulehčením smáli. No právě! Bylo to ulehčení od Něčeho, pro co nemám jméno. Všechny jsem je pozorovala. Lyntu, celou stříbrnou od nabarvených vlasů až po něžné pantoflíčky, jak se slečinkovsky chichotá a hrozí Mijovi prstíčkem, když řekne nespolečenské slovo, tátu, který dal zavrtěním hlavy mámě záhadné znamení a pak jen mlčel, dědečka Foltýna, který dříve hodně cestoval a poslouchal Miju s náruživou zvědavostí, velikého a těžkého dědečka Jáchymovského, který měl nejvíc otázek a nejvíc se cpal, babičku Julii, která drží dietu a dává najevo bolestnými pohledy, jak je nemocná, a přesto se usmívá na Miju, jenž jí projevuje obzvláštní přichylnost, je u ní na třetím místě hned po mně a mojí mámě. Mada je až za ní, Mada, která, když se dostane ke slovu, hned mluví o tom, jak se těší na Martina, nebo se ptá, jestli nám chutná.

A máma!

Neznám vyrovnanějšího člověka, než je máma. Neznám člověka opravdovějšího - musím si ujasnit to slovo. Opravdové je všechno co říká, co dělá, jak je zaujatá svým povoláním, jak je v něm úspěšná, jak si jí všichni váží, jak je ke každému spravedlivá a jak dovede být hodná na tátu, na psy... Měla bych na prvním místě jmenovat sebe. Ale - ne, nechci říct, že na mě není hodná. Nebo že je nespravedlivá. Ale chápe mě? Jenomže, je na mně něco k chápání? Já nejsem opravdová, já si sama sobě připadám neskutečná, neživá, nic nežiju, ani školu, žádné přátelství, žádné štěstí, ani protivenství, ani samotu ani nesamotu, jen stálý, neměnný, klidný, bezstarostný život, bez jediné události. A najednou si uvědomuju: Tím, že se tu něco děje, já ožívám, já se nějak divně, nebezpečně, zlověstně skutečuju mezi těmi všemi lidmi, z nichž se vůbec nikomu nepodobám! Ani Mijovi, kterého mám tak ráda, ani tátovi, který, jak se zdá, nic a nikoho nepotřebuje, než les a mámu. Nikomu nejsem méně podobná než mámě! Tak strašně moc bych chtěla vědět, jaká byla, když jí bylo sedmnáct! Copak nežila zde, v tomto domě, s týmiž lidmi v témže klidu a pohodě?

Často se pokoušíme spolu hovořit, ale daleko se nedostaneme. Hlavní nesnáz je v tom, že nechci chodit do stájí a zajímat se o její práci. Je mi líto zotročených zvířat, bez ohledu na to, že byla zotročena už před staletími. Maso bych nevzala do pusy a mléko piji s pocitem zloděje, bojím se všeho a máma mi to už nevymlouvá. Líbí se jí, že pěstuju kytky, chce, abych se stala zahradnicí, ale je jí to cizí. Kytky, na rozdíl od zvířat, prý nejsou osobnosti. To radši piplá kolie a se štěňaty nadělá víc než se mnou. Tak je to!

Proto vědomí, že je v samém ohnisku toho nynějšího šílení, je pro mě téměř nesnesitelné.

Po obědě jsem chtěla Madě pomáhat s nádobím, ale ona mě poslala za Lyntou s hrníčkem nějakého odvaru. Šla jsem neochotně, protože Lynta nemá ve svém zeleném salonku návštěvy ráda, ale poslechnout jsem musela. Už jsem viděla, jak se Lynta zamračí a zeptá, proč jí to nenese Mada, a jak se bude snažit mě rychle vyhostit.

Ale spletla jsem se. Bylo to všechno úplně jinak. Předně neodpočívala v sofátku, ale stála u okna a něco pozorovala, a když mě viděla, nebylo jí to nevhod. Hned mi dávala znamení, abych přistoupila.

"Podívej se! Už padají, vid'?' Všechny opadají, už brzy."

"Ano, ale pokvetou jiné."

"Už mají klid."

"Růže?"

"Už došli pokoje. Bylo jim odpuštěno. Není to krásné, že i sebevrahům může být odpuštěno?"

"Já ti nerozumím. Prosím tě, pověz mi to, abych rozuměla."

Zadávala se na mě. Zadávala se na mě poprvé v životě zblízka a pozorně a potom vydechla překvapeně:

"Vilmo!" Jako kdyby mě teprve teď poznala, kdo jsem a jaká jsem.

"Kdo jsou ti sebevrazi?"

Potřásla hlavou. Neřekla nic, ale odkráčela k sekretáři, vytáhla starodávny šuplík, vyndala z něj nějakou fotografii, dívala se na ni, pak na mě, pak zase na fotografii. Přistoupila jsem k ní a ona povídá:

"Tady ji máš. Vilmu."

Vzala jsem tu prastarou fotografii do rukou. Široké čelo, tlusté tváře, rty, oblý krk, to všechno, až na kaštanové vlnité vlasy, to jsem já!

Ano, já, já, já!

Tedy přece někdo, komu se podobám!

-----

3. kapitola

Povodeň napětí v našem domě se ztratila v potopě světa, která u nás nastala v tom okamžiku, kdy přijel Martin s rodinou.

Martin je krasavec i ve svých třiačtyřiceti letech, usměvavý, laskavý ke každému, a hlavně k mojí mamince. Kdyby byl cizí, mohl by táta žárlit, protože se každou chvíli pohládili, podrželi za ruce a říkali si občas něco potichu, aby to nikdo neslyšel. Oliny, ačkoliv jedné je dvacet a druhé osmatřicet, byly skoro k nerozeznání - vzhled tak na pětadvacet. Obě napuštěné chemikáliemi,

barvami, laky, a oblečené tak, že se ani nepoznalo, kde začíná textil a končí kůže, navoněné a tak dále, že táta okamžitě - jako ostatně každého roku když přijedou - vydal zákaz koupání v rezervaci, aby nepochcípaly ryby.

To mrzelo Miju a mě, protože novou plovárnu se všemi vymoženostmi zábavní techniky nenávidíme, a Alena s námi. A ještě než Martinovi přijeli, dostavila se k nám nejstarší Olina, Olina bába, jak říká tajně Mija, cituplná vdova, velká přítelkyně Mady. Olina bába buď obdivuje dceru a vnučku, nebo je v kuchyni a celou rodinu nutí omdlévat blahem nad pokrmy, které měla Olina matka ráda jako dítě. Snažíme se jí udělat tu radost a chválíme, jen Olina - dcera smí ohrnovat nos, což je tu, u nás, jedna z jejích hlavních činností. Roztáhnou se po celém bytě, zvou si hosty z města a na nás ostatních na štěstí nežádají, abychom byli při tom.

Už to tak trvá dva dny a první člověk už uprchl, dědeček Foltýn odtáhl do rezervace. Táta tam má zařízenou zrušenou Vávrovu hájovnu na příležitostné přenocování, a my, tedy jeho nejužší rodina, tam rádi býváme s ním. Nechal tam všechno staromódní zařízení a většina občas funguje. Víím, že teď bude táta moc často potřebovat zůstat na noc v lese a že máma bude mít pořád "případy" ve stáji, u kterých se musí v noci být. Dnes ráno někam "museli" odjet Jáchymovských, Mija s Alenou, a taky Martin chodí pořád do města a hlavně za mámou. A já?

Kvůli Madě jsem ráno pozvala Olinu sestřenicí, aby se šla podívat na moji zahrádku. Kvůli Madě šla. Chválila všechno šmahem, a když jsem se jí ptala na květenu kolem Karibského moře, tak taky všechno chválila, ale věděla toho odborně asi tolik, co já víím o evropské módě. Pak ji volala Mada, že ji přišly navštívit nějaké dívky, vlastně volala nás obě, ale Olina mi řekla: "Drahoušku, ty se neobtěžuj."

To už slyšela máma, která šla zrovna domů zadní brankou.

"Snad by sis z toho něco nedělala?" řekla mi.

"Ne, jenomže mě nechce vůbec nikdo!"

Máma nevěděla, co na to říct. Dívala se na mě smutně, věřila mi, a nakonec skoro zašeptala:

"Já jsem byla taky sama, dokud jsem nepřišla sem a nenašla Miju, Martina a tatínka."

Tomu jsem nechtěla věřit! Vždyť vidím, jaká je! Má kolem sebe spoustu lidí, vyjde s nimi, váží si jí, má úspěch!

"Ty mi nevěříš?"

"Neumím si tě samotnou představit!"

"Dám ti to přečíst, psala jsem si deníky - dřív. Víš co, pojď hned."

Tak jsem tedy šla. V pokoji, kde má s tátou ložnici, otevřela skříňku a dala mi tři sešity, držela v ruce čtyři, ale jeden z nich bez rozmýšlení dala zpátky, ten mi nesvěřila. Nic jsem neřekla a odnesla jsem si, co jsem dostala, k sobě nahoru.

V této chvíli už mám všechno přečtené. Máma nelhala! V tom prvním jsou věci úplně neuvěřitelné! To snad vůbec není možné, že někdy existoval ten šeredný byt v cizím městě a ta hrůza samoty mojí mámy s babičkou Julií, ty nemoci, bída, dny hladu a strašné opuštěnosti! Divím se, že ten deník nekončí bédováním, či dokonce smrtí. Ne, končí vyslovením nadějí v Pustinku.

Chtěla jsem se vrhnout na deník číslo dvě - ale ten chybí! No ovšem! Máma nechce, abych věděla, co se tu dělo před dvaceti lety, proto ten deník oddělila od ostatních.

Deník číslo tři je o škole, o zemědělské škole, o skvělých kantorech a přátelích. O lásce, která byla vzácná, protože táta studoval v Domažlicích, o svatbě Jáchymovských a o tom, že se babička Julie neuzdravila úplně, ale dost na to, aby se máma pro ni nemusela trápit. Deník končí maturitou, svatbou a nástupem do zdejšího družstva. Deník číslo čtyři, to už je máma tak, tak ji znám. Je to ostatně nedopsané, většina sešitu jsou prázdné listy.

Má ke mně takovou kamarádkou důvěru, že se nestydí svěřit mi všechny svoje pocity z doby, kdy chodila do školy a byla zamilovaná. To, že mi nedala deník dvojku, tedy není nedůvěra nebo stud, je to... nic jiného to nemůže být, než strach! Ale jaký a proč?

Když jsem byla u mámy, zeptala se mě, jestli bych nechtěla jít do rezervace, že bychom se tam odstěhovali všichni tři i s dědečkem Foltýnem a přišli sem jen na Lyntiny narozeniny. Já jsem řekla, že bych moc ráda, ale nemohu nikomu svěřit své rostliny, a zvláště teď ne, protože mi začínají kvést ty nové hrachory, se kterými si dávám práci už dva roky, a že by bylo škoda, kdybych to promeškala. Píšu si o nich zvláštní deník celou tu dobu skoro každý den. Maminka řekla, že to chápe.

Od posledního slova - že to chápe - do této chvíle uplynulo mnoho hodin. Musela jsem totiž všeho psaní nechat a jít se podívat, jestli mi už kvetou. Jééé! To byla nádhera!!! Dva největší, nejsilnější výhonky, silné jak hladké pruty a pružné jako z gumy a obtočené jen na dvou nebo třech místech kolem dřevěné podpěrky, se celé obalily růžemi - růžovými, nachovými, červenými, zlatými, všemi možnými. Nejsou to vlastně růže, je to hrachor, ale strašně se růžím podobají, jen jsou protáhlejší a útlejší - byla jsem unesena. Najednou to nebyla skutečnost, něco mě slastně obesnilo, jako kdybych slyšela vzdech, plný vůně, a v něm utajené slovo: Líbej! Ach...

Dotýkala jsem se květů, brala je zlehounka do dlaní a hladila je rty, chutnalo to něhou, cítila jsem touhu a lásku a touhu...

Pak to nějak přešlo, probudila jsem se a byla jsem dál už jen šťastná, šťastná.

Otočila jsem se.

Opodál stáli táta s mámou a dívali se na mě pohledy plnými napětí, byla v nich hrůza i naděje, zvědavost i poznání. Já to neumím popsat, roztrásl se mi nohy, zavolala jsem:

"Nedívejte se tak na mě a pojd'te sem!"

Přišli. Objímali mě, neschopní promluvit, jako kdybych právě vyvázla ze smrtelného nebezpečí a oni nebyli schopni se vzpamatovat. Začala jsem jim vykládat přes rty, které nechtěly od sebe, že by se to mělo vysázet v rezervaci, že vůně je jemná, bylo by to vhodné pro včely, a hrachy že to bude mít jak vlašské ořechy a že jestli to bude biologicky vhodné, mohli by to jíst v zimě jeleni...

První promluvila máma: "Jak se jmenujou?"

"Ještě nevím, zatím jen Obří hrachor."

"Měla bys je pojmenovat po sobě," řekl táta.

"Kdepak," bránila jsem se. "Když už, tak po Lyntě, protože rozkvetly k jejím narozeninám."

"Proboha, ještě tohle!" řekla máma a kousla se do rtu, aby nevykřikla.

"Co je vám?"

Neodpověděli mi. Ale táta řekl mámě: "Co myslíš, je už čas?"

"Já, já - nevím, počkej ještě, ještě třeba - pojd'me odtud!"

Šli jsme k domu, ale dovnitř jsem s nimi nešla, protože nám vyšli naproti Martin s Mijou a Alenou a nesli nějaký řemen. Řekli mi, abych s nimi zůstala, a já zůstala.

Ten řemen nebo spíš pořádný opasek se spoustou cvočků, visaček a přepínačů je ve skutečnosti degr, ten ohromný vynález, na kterém se pracuje už deset let. Pracovníci už letos dostali prototyp na vyzkoušení, ale nesmí ještě nikomu říct, jak se dělá. Já vím jen to, že se jím dají eliminovat gravitony - málo, víc, nejvíc, a že pak přestane působit zemská tíže na toho, kdo si opasek připne. Martin nám opasek střídavě připínal, nařízený na minimum, a my jsme skákali a vznášeli se a byla to senzace. Strašně nás to bavilo a jen neradi jsme toho nechali a šli na večeři, a při večeři jsme o tom pořád dál mluvili. Olina škemrala, aby jí to táta půjčil zítra na plovárnu, ale on odmítl dělat veřejnou senzaci. Tak prý ať jí to půjčí na malou zahradní slavnost. Ale Martin řekl, že by musel být při tom. A Olina, těžce uražená, řekla, že ho tam nechce, ať si to tedy nechá. Pak ji Olina - matka a bába - dlouho odprošovaly, až nás všechny otrávil, dokonce i Madu, která si jinak myslí, že její vnučka je větší div světa, než celý ten degr.

Po večeři šla se mnou maminka do mého pokojíčku. Jako že pro ty sešity, ale poznala jsem, že se zase rozhlíží, že hledá růže! Ale dělala jsem, že jsem si toho nevšimla. Vytáhla jsem šuplík a... Máma zaječela!!!

Nebyly tam tři sešity, ale čtyři!!!

"Mami, já ti přísahám, že jsem ti ho nevzala, přísahám, já nevím, jak se tu vzal!"

Neřekla nic, jen zatápala jako tehdy rukama do prázdna a svezla se do křesílka.

"Mami, mami, ty se zlobíš? Ty mi nevěříš?"

Nepřítomně se usmála a řekla: "Ale věřím, věřím."

"A necháš mi ho? Smím si ho přečíst?"

Třela si dlaní čelo.

"Teď už ano. Přečti si to - a pochopíš."

Vzala ten sešit do rukou, něco v něm bylo. Pomalu, nábožně a se strachem jej v těch místech otevřela.

Byla tam vložena květina.

Žlutá růže?

Nikoliv!

Na stůl vypadl jeden z nachových květů mého hrachoru.

-----

4. kapitola

Bylo již dávno po půlnoci, když jsem deník dočetla. Zmocnil se mě takový děs, takové rozechvění, že jsem nemohla vydržet sama, musím dolů, musím k rodičům, lehnout si k nim, musí mi povídat... Ale když jsem šla otevřít okno, zavřené proti mūrám, uviděla jsem je zase na té terase. Opět ji držel kolem ramen a dívali se na nebe, kde byly jen veliké hvězdy a rozzářený měsíc. Jsou dva!!! Dva, kteří se milují, dva, kteří se zneprátelili s Vilmou a Janem a teď se dívají a hledají je po obloze. Marně! Kašlou na vás! To jsem si pomyslela a celou

mě projela sladká sebelítost. Ale já jsem sama, docela sama a oni chtějí jen mě, mě Vilmu, mě, která jsem první Vilmě k nerozeznání podobná, podobnější jí víc než Olina Olině, a jsem sadařka jako byla Janova Vilma, kašlou i na Oliny, na Lyntu, na všechny, i na Miju! Na Miju? Ale vím tohle jistě?

Dnes ráno jsem se ho znovu ptala, ale on mi dal najevo, že otravuju. Má plnou hlavu degru. Kašlu na degr!

Chodím domem a pořád si opakuju: "Kašlou na vás", koho potkám, u toho si to pomyslím, a sebelítost se mění v pýchu, v té pýše pomalu přestávám s tím "Kašlou a kašlu na vás" a přichází nové slovo: "Nenávidím"! Já jediná z vás všech jsem vyvolená!!!

Ale, co když i oni mě zradí? Večer jsou Lyntiny narozeniny! Táta s mámou čekají, že se něco stane!!! Co když se zjeví zase jenom jim a já vůbec nic nebudu vědět, nebo dokonce budu ochromená jako Lynta a nakonec i máma???

Ne! Tomu nevěřím! Už dali najevo, za kým tentokrát přišli!!!

Ale co když?

To je k nevydržení!

Ráno jsem zůstala dlouho v posteli, nechtěla jsem s našimi mluvit. Ale bylo to zbytečné, protože oni ještě v noci odešli, taky se mnou nechtěli mluvit, dobře, jak chcete, já už nikoho z vás nepotřebuju.

Přes to všechno jsem se vydala do města, protože potřebuju nějakou literaturu k těm hrachorům. Mám další nápad, tentokrát žádná užítkovost, ale nádhera, krása a vůně k zalknutí.

Je to těžké, když nejsem v žádném jiném spolku než ve školním pěstitelském, a ten mi není nic platný, protože ani profesor mi v mých nápadech nestačí. Až budu dělat tu novou kytku, budu si úplně všechno psát a pak budu slavná, já jenom já a nikdo jiný. Jestli to vůbec budu dělat, jestli to vůbec poroste na téhle planetě. Jestli tu zůstanu, o čemž silně pochybuju!

Ušklíbla jsem se, zamyšlená, a najednou vidím, že na mě zůstala koukat jedna známá paní, kterou jsem měla pozdravit. Rychle jsem se uklonila - ještě ze zvyku! Ale ona na to nic, celá udivená. Tak ať si trhne nohou.

A zrovna dnes, jen vstoupím na náměstí, potkám Stánu. Jindy bych se k ní hrnula, a dnes se ona hrne ke mně a říká: "Já k vám odpoledne přijdu, jo?"

"Jo?" říkám neurčitě. Nebylo by marné, kdyby Mada volala dnes odpoledne na mě, že mám návštěvu, a kdybych řekla Olině: Miláčku, ty se neobtěžuj. A pochlubila bych se kytkami.

"A bude doma Olina?" ptala se Stáňa horlivě.

Tak takhle to je!

"Hele, trhni si nohou, ty i Olina!"

Jdu, ale už nejsem moc povznesená, ještě mě to bolí. Musím odtud! Víím to už dávno. Ale teprve teď někoho mám! Mě žádná láska nezadrží!

"Vilmo, to mám štěstí, že tě vidím!"

Teď omdlím! Je to Mírek z naší školy, ten nejhezčí, ten, kterého si bez nejmenší naděje představím, když toužím po tom, aby mě měl někdo rád. Mohl by mě Mírek zadržet na Zemi, kdyby chtěl?

"Co chceš?" povídám se staženým krkem.

"Organizuju z našeho pěstitelského kroužku pracovní četou a bez tebe si ji neumím představit."

"Jo?" Vlastně nemusím hned kašlat na všechny naráz. Můžu s pracovní četou někam - co kdybych pověděla Mirkovi o hrachorech?

"No jasně," říká on a usmívá se tím senzačním úsměvem, který má pro plno holek, ale pro mě dosud ne. Myslí na mě! Uvědomil si mou cenu! Nedovede si představit prázdninovou práci beze mě!

"No jasně! Chtěli bychom pracovat v rezervaci, hele zaříd' to s tvým tátou - pro mě, pro Honzu, Věru a Zuzku, jo?"

"A já?"

"Ty bys chtěla?" říká kysele.

"Moc bych chtěla. Ale něco od tebe."

"A co?"

"Abyste si všichni trhli nohou!"

Nezůstanu tu!

Ani tu knížku shánět nebudu!

Jestli je mi pro budoucnost něco platná, oni ji mohou v obchodě sebrat a přinést mi ji.

Oni mohou všechno!

A jsou moji!

Já jim žádný podraz jako všichni ostatní neudělám!

Večer jsou Lyntiny narozeniny.

Co se mnou bude, jestli udělají podraz oni mně?

A už je po narozeninách. Všichni napjatě čekali, co se bude dít! Totiž všichni, kteří to věděli, že se něco dít může. Táta s mámou. Lynta. Jáchymovských. Já. Jinak nikdo. Celý večer ovládly Oliny řeči kolem jídla. Jedlo se, mluvilo, napjatí mlčeli, trhali s sebou při každém závanu větru zvenčí. Nakonec jsme museli vstát a Lynta se modlila za zachráněné duše sebevrahů, při čemž po sobě Oliny koukaly, jako by spadly z višně.

A to je všechno.

-----

5. kapitola

Včera jsem měla zuřivou náladu, kdekomu jsem doporučila, aby si trhnul nohou, v noci dokonce i Přepodstatněným, když si pro mě nepřišli, a samozřejmě rodičům, kteří mi dali sice čist deník dvojku, ale vyhýbají se mi zdaleka, aby o tom se mnou nemuseli mluvit. A dnes jsem celá ochablá, v devět hodin ještě nahoře, v noční košili, ani na snídani jsem nebyla a nejraději bych si zase lehla, protože se sotva ploužím tou divnou slabostí, kterou znám, kterou nemám poprvé. Jestli mě doopravdy zradili i Přepodstatnění, pak jsem sama, docela sama a nevím, co se mnou bude dál.

Píši o půl hodiny později. Míja za mnou přišel, co se mnou prý je.

"Naši už odešli?"

"Odešli hned večer po slavnosti."

"Hm."

"Hele, Vilmo, co jsi udělala s těmi obrovskými hrachory?"

"Byl ses na ně podívat? Líbí se ti?"

"Vedl jsem tam ráno Lyntu, chtěla je vidět, hrozně se jí líbila ta kytice, cos jí dala k narozeninám, a kterou jí někdo ukradl."

"Ukradl? Říkáš, že zmizela? Mijo, to oni! Chápeš? Vzpomeň si!"

Zašklebil se. Na něco si určitě vzpomněl, ale chtěl mluvit o něčem jiném. "Co jsi s nimi udělala?"

"Já? S nimi?"

"Ty hrachory už tam nejsou - myslím ty rostliny na zahradě."

Se srdcem v krku jsem se vyřítila ven a letím ke svým kytkám. Opravdu! Nikde nic, jen hluboké jámy, pryč je všechno, kořínky, směs zeminy a dokonce i dřevěná mřížka! Vzali si je! Mé drahé hrachory mě předešly! Miláčkové, zlatička, neplačte, já přijdu brzy za vámi!!! Co tady??? Kdo tu o mě stojí???

Rodiče mě opustili, Mija mě už nechápe, dědeček s babičkou taky ne - od začátku prázdnin si mě sotva všimnou, středem světa je jim babiččín žlučník, a jak už vím, dědečkův strach, že by ona snad chtěla za Vilmou. Ta by o ni stála!!!

Stáňa se chtěla přese mě dostat k Olině. A Mirek? Mám moc živě v paměti poslední schůzku pěstitelského kroužku na konci školního roku. Nikdo mě nepřizval do prázdninové pracovní čety. A přitom mám pořád nejlepší výsledky a to ani netuší o tom, co si dělám tajně na zahradě. Jsem jim dobrá jen tím, že mám přístup k odborným časopisům, směsím zeminy a očkovacím látkám! Vedoucí kroužku byl z toho nešťastný. "Kam tě zařadit?"

Všichni mlčeli. Nakonec jsem řekla, že si prázdninovou činnost zařídím sama. Vedoucí zablábolil něco o tom, že mám možnosti, když moji rodiče... A pak si ještě úplně nakonec vzpomněl, že se budeme navzájem hodnotit.

Povídalo se pak to a ono, samé přátelství a solidarita. Já na to nic. A když se mě zeptali, řekla jsem, že se mi líbí to, co si vybral Mirek - ochrana a pěstitelská péče lesních a léčivých rostlin. Mirek se usmál, normálně, žádná ironie. Dobře věděl, že jen já to chápu a umím pochopit význam jeho snahy.

"A proč s ním nespolupracuješ?" zeptal se vedoucí.

"Já bych s Vilmou pracoval rád. Ví, že umí. Jen ale - kdyby byla jiná, takhle je to s ní těžké," odpověděl Mirek.

"Mluv konkrétně," řekl vedoucí.

"To každý ví," vyjekla Zuzana.

"Má dvojí tvář," řekl Mirek. "Jeden den je ohromná holka, ochotná, sdílná, člověk se jí může svěřit, vysvětlí mu, co on neví, dělá si legraci, je veselá, směje se, když se smějeme my. A druhý den je sobec, tajnůstkářka, zlá, kdekoho urazí a všechno se jí dotkne, jako kdyby všechno, co kdo řekne, byl na ni útok. Nedůtklivá. Nedivte se, že ji nikdo nechce do prázdninové party."

Nastalo mlčení.

"Co na to řekneš ty?" obrátil se vedoucí na mě.

"Nic o tom nevím," řekla jsem.

A s tím jsem vstoupila do léta, do prázdnin.

A nemyslela na to dodnes.

Tak dobře. Když jsem tak nemožná, odejdu. Nehodím se k vám, hodím se jinam. Tak co?

A tady v domě si mě taky každý drží na odstup. Rodiče to vůbec nevědí, protože tu celé dny nejsou, a když tu jsou, vidí jen jeden druhého a asi si myslí, že mě vychovává, že si mě hledí dědeček s babičkou a Mada. Mada! Krmí mě! Šije mi nemožné, nemoderní šaty, které by se neodvážila dát Olině! A pořád mi o ní vykládá, dává mi ji za vzor!!! Jen Mija si se mnou povídal. Ale letos je to už jiné. On se nutí být milý jako dřív, ale já už jsem jiná, dorostla jsem jinam - do samoty.

Jsem neskutečná, neskutečná! Cítím neskutečnost, nepravost, nežiju, jen sním a ...

Dopisuji pozdě večer a jinde. K polednímu se zamračilo. Byla jsem tak unavená, že jsem si oblečená lehla na ustlanou postel a hned jsem usnula.

"Vilmo, slyšíš, probud' se!"

Skláněla se nade mnou máma a šimrala mě prstem po čele. Otevřela jsem oči.

"Je ti něco, Vilminko?"

"Jen ta slabost."

"Přijeli jsme pro tebe. Pokus se vstát, pomohu ti. Nebo tě má táta odnést?"

Beze slova jsem vstala. U postele stál můj kufřík.

"Podívej se, jestli chceš to oblečení, co jsem ti tam dala, a ze svých věcí si přiber, co chceš."

"A kam vlastně jdeme?"

"Do rezervace. Pak ti všechno řeknu."

Nemohla jsem namítnout, že nemohu od kytek, a bylo mi ostatně jedno, jestli mám čekat tady nebo tam. Přepodstatněným je to jistě taky jedno. Šla jsem za mámou. Neměla mě k tomu, abych se šla loučit s ostatními, asi to udělala za mě, byla jsem ráda, tak trošku se mi tmělo před očima.

Hned u domu stál tátův vůz, vzadu naložený jako kdybychom se stěhovali na půl života. Táta to tam rovnal, Mija mu pomáhal a Martin radil. Mada s Olinou - bábou tam chtěly narvat balíky jídla, táta se s nimi usměvavě vadil, klap, hotovo. Nakonec se tam vešlo všechno.

Chtěla jsem rychle nastoupit, asi jsem byla bledá, protože mi máma sama otevřela dveře a něco ukazovala očima druhým, bylo mi to jedno. A hele! Vzadu už seděli dědeček a babička Jáchymovských a máma řekla, abych zůstala vepředu a sama se vsoukala mezi ně. Přišel táta. Hned jak dosedl, jen co otočil klíčkem, zahřmělo a zahrada potměněla. Jeli jsme lesními cestami, větve se nad námi zavíraly, bouřka se rozvíjela, bylo to jako ve snu. Nikdo nemluvil, hlava mě bolela a cesta mi připadala nekonečná.

Když jsme vjížděli do zahrady Vávrovy hájovny, přšelo už a burácelo, za těch pár kroků dovnitř jsme byli promoklí. Ve veliké kuchyni bylo teplo a jak útulně! Dědeček Foltýn přikládal polena do plotny, zapálil svíčky, a na ohromném stole už měl prostřený těžký žlutý ubrus.

"Zasedněte, chaso, vařím čaj," a usmál se tak něžně, že mnou projelo něco tak příjemného, jméno pro to nemám, něco, co neznám, a přece se mi po tom stýská - řekla bych něco navíc, k tomu nezbytnému, co už mám a na co jsem zvyklá.

Namazal k čaji černé chleby máslem a my všichni jsme jim dali přednost před Madiným těžkým pečivem. Dědeček Jáchymovský se rozveselil a začal vzpomínat na nebožtíka Vávru a jeho hodnou ženu, dědeček Foltýn připomněl, jak tu jednou ležel táta, vyhladovělý a s třemi stovkami v kapse.

"Lidi, já mám báječný pocit," povídala máma.

"Já taky," dodala babička Julie. "V tom starém domě už není k vydržení, už je to jiný dům a měli bychom se zařídit tady, tam už to nepůjde."

"To je pravda," řekla máma. "Ale já teď myslela něco jiného. Je mi tak dobře, jako tehdy, když jsem si na Pustince uvědomila, že už nemám žádné starosti, že mám rodinu. Ale tehdy se mi zároveň stýskalo po tobě a měla jsem o tebe strach. A teď vás mám tady, v bezpečí."

"V bouři," usmál se dědeček Jáchymovský.

"Tebe a všechny svoje a vy jste moje rodina a všechny starosti společně zvládneme."

"Všechny?" zeptala jsem se.

"Musíme," řekl táta skoro šeptem.

"No a co!" řekl dědeček Jáchymovský. "Je to normální, že se rodiny rozrůstají a občas někdo musí uhnout. Martin v zimě končí svou práci a vrátí se, Alena porodí a je jasné, že je Mada chce mít u sebe a že Olina - bába čeká na první příležitost, aby se tam mohla nastěhovat taky. Uhnout musíme my, už teď je to těsné."

Mluvílo se a mluvilo, zdá se, že táta už předem všechno zařídil.

Šli jsme spát, a já měla být v jednom pokoji s maminkou a babičkou. Spát se mi nechtělo, tak jsem vstala, deník pod paží, a vrátila se do kuchyně. Bylo tam světlo. Táta seděl u toho těžkého stolu, pracoval, pil kávu.

"Taky nemůžeš spát? Už je ti dobře?"

"Po té bouři to ze mě spadlo."

"Dáš si se mnou kávu?"

Pili jsme kávu a táta povídá:

"Odtáhli jsme sem také kvůli nim. Víš, koho myslím?"

Přikývla jsem.

"Jsou nebezpeční, tobě jsou nebezpeční. Víš to?"

"Nejsou," šeptla jsem, ale důrazně.

"Jsi si tak jistá? Já vím, žiješ jinak, než jsme žili my před dvaceti lety..."

"Co ty víš! Co ty víš o tom, jak žiju!"

Překvapeně se na mě zahleděl. "Co tím myslíš?"

"Samotu."

Pohládl mi ruku a mně ho v lítostivé náladě, která vystřídala hněvivou, bylo líto.

"Mám na Pustince všechno, co postrádala máma. Ale to neznamená, že musím být hrozně šťastná, jak si to představujete vy."

"Co mám dělat?" zeptal se nešťastně.

"Už asi nic. Pochopit mě, až..." Zmlkla jsem.

Pochopil!!!

"Ne, Vilmo, prosím tě ne! Já to nedopustím!!!"

"Odnegli si moje hrachory, moje všechno na tomhle světě."

"Neodnesli!" řekl jasnějším hlasem.

Před chvílí jsme se vrátili ze zahrady. Svítili jsme si baterkou. V nejkrásnějším koutě zahrady stojí má dřevěná mřížka, a jsou tam vsazeny všechny mé hrachory se spícími sladkými květy. Táta je ještě venku, psi se rozštěkali a já dopisuji svůj deník. Psi začali výt, slyším, že máma vedle v pokoji něco říká. Táta se vrací, psi tichnou, táta jde jako duch, snad mě ani nevnímá,

jeden pes naposled vyjeknul, táta klade na stůl velikou žlutou růži, takové tu jistě nerostou, a jak ji položí, prolétne kuchyní vanutí z jiného světa a lístky zavíří kolem nás, a pak zlehounka padají do mých dlaní.

-----

6. kapitola

Pokouším se psát dnes večer, ale nevím, kolik toho napíšu, protože jsem tak utahaná, že se mi zavírají oči. Od rána jsem byla s tátou. Vzal mě s sebou do práce, do té nové správní budovy rezervace, kterou postavili hned, jak rezervace vznikla. Řekl mi už u snídane, že mě tam dnes bude něco zajímat, a že mě kromě toho bude potřebovat, a že mě tedy prosí.

Nejdřív mě samozřejmě napadlo, že mě po včerejší události se žlutou růží chce mít na očích, hlídat mě, ale zase na druhé straně vím, že není schopen rafinovaných úskoků, a že plán vzít mě s sebou musel mít už dřív, což se potvrdilo.

Zkrátka: Jen jsem se usadila v jeho komfortní pracovně, jen jsem naplnila pohárky ostružinovou šťávou, už někdo klepal, a táta, sedící za velkánským bílým stolem, řekl, že prosí. Vešla sekretářka, a že vede doktora Bílého. Páni! Jak bych neznala jeho jméno! Jeden z největších botaniků na světě!

Vstoupil. Vysoký muž. Bílý i bílý, v bílém obleku, světlé vlasy, bělostný skromný úsměv. Když postřehl, jak zbožňujícím pohledem na něj zírám, změnil se jeho úsměv do kamarádské veselosti. Táta hned vstal, vítal ho obřadně. A pak mě představil:

"Moje dcera, budoucí botanička."

"Ještě zdaleka ne!" řekla jsem. "Ale o vás vím všechno."

Posadili jsme se ke konferenčnímu stolku, já jsem dělala hostitelku, nalévala jsem ostružinovou šťávu, a do překrásné dřevěné mísy jsem narovnala citrónové keksy. Ruce se mi třásly, byla jsem napjatá, oč půjde. Ale v nitru jsem byla klidná, tak nějak upokojená - jako když se osvěžím po bouři ze své šílené hněvivosti.

Jde o to, že mladá rezervace není komplexně botanicky registrovaná, popsána, prozkoumaná. Nejde přirozeně o lesní porost, nýbrž o květiny, byliny a keře, které se za deset let v lesích usídlily, jaké jsou, a které. Táta při tom mluvil o mém nápadu nasadit nové užitkové druhy, o mém hrachoru. Profesora to zajímalo, a uznale řekl: "Hm hm, a to musím vidět, o tom si promluvíme." Pak hned řekl, že musím být celé léto v jeho týmu. Celé léto!!! Kdyby tak vědě!!!!

"Jestli budete souhlasit, přizvu si své studenty, kteří se o tuhle věc speciálně zajímají, a rád bych přibral ještě tak dva, tři volontéry, kromě slečny Vilmy, samozřejmě."

Vzpomněla jsem si na Mirka, a řekla jim, čím se celý rok teoreticky na školním hájku obíral a nač přišel.

"Mírek? Říkáš Mírek z vašeho pěstitelského? A jak dál?" ptal se táta.

"Hlinecký," povídám.

"Ale to je náhoda, včera mi volal váš vedoucí, přimlouval se za Mirka Hlineckého, abych ho sem přes prázdniny vzal, a já ho pozval na desátou hodinu. Tak to s ním promluvíme."

Tohle tedy byla situace! Sama jsem nevěděla, jestli dobrá nebo zlá, jestli mám mít zlost nebo jestli je to psina, a ptala jsem se sama sebe, jak se mám k němu vlastně zachovat.

A přesně v deset hodin ho ohlásila sekretářka. Směl vstoupit. Když poznal profesora Bílého, zatvářil se ještě uchváceněji než předtím asi já. Několikrát pozdravil, ukláněl se, byl v rozpacích, a když vzal na vědomí mě, celý zrudnul. Táta mu ukázal na zbývající křeslo u našeho stolku a já mu beze slova nalila šťávu. Hned ji vypil.

Pak mu táta řekl, co tu profesor bude dělat, a že má zájem o volontéry. Mirek vydal dlouhý, přerývaný vzdech. Pak promluvil profesor: "Slečna Vilma už mě informovala o vaší, vašem - dejme tomu - odborném zájmu."

Mirek se na mě podíval tím svým nejkrásnějším pohledem. Vděčně!

"Asi se nemusím ptát, jestli chcete," řekl mu profesor.

"Ale je tu jeden háček," vyjela jsem ostře.

Mirek se vyděsil a druzí dva ke mně překvapeně vzhledli.

"Přizval jste také mě. A Mirek rozhodně odmítl jakkoliv se mnou spolupracovat."

Táta sklopil oči. Viděla jsem, že chápe víc, než jsem chtěla, aby pochopil.

"To nechápu," divil se profesor. "Vždyť jste mi ho sama doporučila!"

Všichni jsme chvíli mlčeli. Mirek seděl zhroucený do sebe a čekal jako obžalovaný na ortel. Táta byl smutný a díval se na mě tázavě. Já jsem litovala Mirka. Snad to bylo ode mě ošklivé. Ale na druhé straně - co jsem mohla dělat? Nedoporučit ho, když bude profesorovi fakt víc platný než já? Anebo ho nechat přijmout a vecpat se k němu jako protekční dítě - do party, která mě nechce? Mirek ke mně vzhledl, a já viděla, že mu myšlenky ujíždí týmž směrem jako mně.

"Víte, jak to uděláme?" ozval se profesor. "Mirek se svou skupinou bude pracovat pod vedením doktorky Mudrové v jedné skupině, a já s vysokoškoly a Vilmou v druhé. Večer se vždycky sejdem. Souhlasíte?"

"Jistě, můžeme to hned zapsat," řekl táta s úlevou, že to tak dopadlo.

"A vy souhlasíte?" zeptal se profesor Mirka.

"Ano, samozřejmě, a moc vám děkuji."

"Začneme hned zítra."

Profesor vstal, Mirek vyletěl na nohy. "Tak buďte tu zítra v devět, všichni." Podal mu ruku a poklepal ho po rameni. Mirek vypadl, profesor si šel zatelefonovat. Táta seděl dál.

"Měla jsi pravdu. Co o tobě vím?"

"A teď už něco víš, ne?"

"Ale nerozumím tomu. Nechtěla bys mi to vysvětlit?"

A já jsem chtěla! A jak!

Vyprávěla jsem mu všechno, co jsem si sem včera napsala. Chvíli mlčel. A pak se nesměle, s obavou, aby mě nezranil, zeptal: "A jsi taková? Taková s dvojí tváří?"

"Tati! Na to bych se chtěla zeptat přece já tebe! Jsem taková? Jevím se ti tak?"

"Já bych neřekl. Ale maminka říkala, že jsi náladová. Vůči ní, myslím. Někdy dáváš najevo, že by ses s ní chtěla přátelit, někdy jsi odmítavá a vyčítáš jí všechno možné do daleké minulosti a..."

"Ty nic nevíš, protože mě nikdy ničím neprovokuješ!"

Zamyslel se nad tím. Pak zavrtěl hlavou a řekl, že o tom si promluvíme později. Zatím se mě ptá, jestli nebudou nějaké konflikty mezi mnou a tou skupinou, se kterou si nerozumím, totiž - ne nerozumím, ale na kterou se hněvám.

"Myslím, že mi dají pokoj. Tady. U tebe. A sama nezačnu."

"Tak dobře. Ale prosím tě o jedno. Dobře pozoruj sama sebe, jak se budou utvářet vztahy mezi tebou a těmi novými lidmi, se kterými budeš v profesorově skupině. Byl bych rád, kdybys mě o tom průběžně informovala. Přistoupíš na to?"

"Ano," řekla jsem.

"A teď musím pracovat, ty zůstaň tady, tohle si musíš prostudovat dřív, než začnete."

Zbytek pracovní doby jsem seděla u počítače a probírala se zprávami o květeně, hmyzu a ptácích, všemi dokumenty, které posud byly v rezervaci vyhotoveny. Táta byl asi dvě hodiny pryč, a asi tři hodiny se mnou seděl profesor, který vedle četl totéž co já a každou chvíli něco komentoval a obracel se na mě jako na rovnocennou kolegyni. Naštěstí mu stačily moje uši, můj hlas nepotřeboval. V poledne jsme šli spolu do přízemí na oběd, a když viděl, že nejím maso, chtěl vědět proč, a já mu slíbila, že mu to jednou vysvětlím, protože stručně bych mu mohla říct jen to, že je na světě mnoho věcí, z nichž mám smrtelnou úzkost.

Byl to tak bohatý, tak podnětný čas, celý ten den, že jsem na rodinná strašidla skoro zapoměla. Doopravdy jsem nezapoměla, to by snad ani nešlo. Ale byla jsem na ně hrozně zvědavá, a oni mi mizeli do Pohádkova...

Doma už na nás všichni čekali a byli veselí, všichni prožili šťastný den. Dědeček Foltýn byl ve městě u architekta, s kterým už předtím jednal táta, a přinesl od něho návrhy na rozšíření hájovny.

"Vy nás tu opravdu chcete u sebe?" dojímal se babička Julie.

"No jasně," řekla máma. "Ty budeš paní domu, já na to nemám ani dost elegance ani dost času."

"A co já?" děsil se na oko dědeček Jáchymovský. "A co já, když Foltýn je už majordomus?"

"Co je to majordomus?" ptala jsem se.

"Něco jako vrchní sluha," smál se dědeček Foltýn.

"To je taky jasné!" zvolala máma. "Ty jsi přece rodinný lékař a povýšíš taky na zvěrolékaře, protože psů je tu přesně tolik co lidí, a obojího doufám přibude. Ale..." zahrozila mi prstem, "na nové příbuzné je ještě málo času."

Všechny taky strašně zajímalo, co jsem prožila já, co profesor.

Potom...

Dopisuji ráno před snídaní:

Zavřela jsem večer deník a vyskočila ze židle.

Na deník padl divný, fialový stín.

Stín růže.

A já se bála, strašně jsem se bála!

Na nejistých nohou jsem utekla do pokoje a vrhla se k mámě do manželské postele - byla jsem už v noční košili - chtěla jsem se k ní přitulit, a ona to ve spánku vytušila a přivinula mě k sobě.

Víc než týden jsem si nezapisovala. Teď je sobota před nocí, píšu v kuchyni a slyším, jak si povídají babička s maminkou.

"Posledně v tuto dobu už byli pryč," říká máma. A babička odpovídá: "Ano, předposledně taky."

"Tentokrát toho bylo málo. Nic je nenapadlo, nebo neměli vhodnou oběť, nebo zestárli, zeslábli a už je to nebaví."

"Co my o tom víme!"

"Trochu je mi to líto, mám na ně tak úžasné vzpomínky. Hrozně jsem se o Vilmu bála, a teď se mi zdá, že byla o něco ošizená."

"Buď ráda! Hlavně že jsme byli uchráněni ostudy před celým městem. Tentokrát to bylo bez senzací."

Teď se dostaly na Toníka Hellera, už je neposlouchám a myslím na to, že je to pravda, že jsem byla ošizená, že o mě nestáli dost, aby se o mě pokoušeli - a já myslela, že nikdo přede mnou nebyl pro ně tak vynikajícím spoluhráčem, dokonce ani můj táta - svého času. Byla jsem jím! Ale teď právě zase nejsem, protože zrovna teď začínám žít tak naplno, jako nikdy. Nechtěla bych od toho, co žiju, odejít...

Naše botanické týmy už víc jak týden pracují. Zatím máme rozdělený terén, táhneme krajinou, prodíráme se vysokou trávou, odíráme se o několik druhů ostřice, lekáme se ostrého křiku vyplašených ptáků, brouzdáme přes potůčky, zakopáváme o kluzké kamení, obdivujeme lesklé rybičky, sbíráme vzorky bylin a květů, listy i kořínky a bobule, zakreslujeme nálezy do mapy a zapisujeme všechny vyskytující se druhy, kde, jaké velikosti, kvality i v jakém množství výskytu. Většinou je to těžká práce, protože je dusno a protože je terén neschůdný. Profesor je neúnavný. Sotva mu stačíme, vyplazujeme jazyky, hrdla máme vyprahlá, sotva popadáme dech a on jakoby nic povídá a povídá, a v jednom kuse je na všechno zvědavý, jako dítě. My už pomalu podpíráme jeden druhého, a on skáče jako koza. Dva studenti, kteří k nám patří, jsou na rozdíl od něho hrozně dospělí, vážní, a hrozně dlouho a zeširoka o všem dumají. Je to div, že právě oni jsou jeho nejmilejšími žáky. Jmenují se Anežka a Jindřich. Anežka je dlouhá, hubená, krásná asi jako naše Alena, jenže k dlouhému nosu má ještě vystouplé zuby. Ale je zvláštní, že jí to sluší a že je i tak na ni příjemný pohled. Jindra je také veliký, ale červený ve tvářích, vlasy má kaštanové a vlnité. Patří k sobě ti dva, což se pozná na první pohled, i když se neberou za ruce a veřejně se necucají. Na mě jsou hodní, nepodceňují mě, ale dobře vědí, kde jsou hranice mých vědomostí. Když něco nevím, dovedou mi to oba jasně, krátce a rychle vysvětlit. Profesor to nechává na nich, sám se se mnou nezdržuje a samozřejmě předpokládá, že na mě zůstanou ty nejotravnější neodborné činnosti, ale to mi nevádí, mám bezvadný pocit, že jsem užitečná. A taky jako jediná z nich celý terén rezervace dokonale znám!

Druhý tým dělá na svém úseku totéž, co děláme my. Večer vidím, že jsou zrovna tak utmácení jako my, a zrovna tak šťastní. Tedy kolegové z botanického kroužku. Na jejich docentce Mudrové nevidím nic, je pořád trochu podmračená, hrozně statná, vytrvalá ženská, a její parta, zdá se, ji miluje. Je jí asi pětatřicet, s profesorem si tyká.

Parta! Už na tu první schůzku přišli domluvení, jak na mě. Hned jsem poznala, že jde o domluvu, a tak jsem z toho měla spíš psinu. Chovají se ke mně s přeháněným respektem, div mi nevykají, neřeknou mi kamarádké slovo. Když něco řeknu, poslouchají a pak začnou - ó, ano, jistě. Mohla

bych říct sebevětší blbost a neřekli by mi Ne. Ale já si dám pozor, abych jim vůbec něco už říkala, zato hodně mluvím s Mudrovou.

Táta přidělil profesorovi velkou kancelář se zasedacím stolem a laboratoř i s laboranty hned vedle. A tam se také vždycky v podvečer setkáváme a povídáme. Povídá hlavně profesor a Mudrová, my ostatní zíráme a hladově přijímáme všechno to zajímavé, co jsme doposud nikde nečetli, co nás nikdo neučil, a co většinou jde už nad úkol, na kterém pracujeme. To jsou nejkrásnější chvíle, a tehdy mě vždycky mrzí, že jsem sama, že si nemůžu pokecat s lidmi z kroužku. S Anežkou a Jindřichem to není ono, pro ty to jsou už dávno známé věci.

Před třemi dny byl profesor při večerní schůzce nezvykle mlčenlivý. Nechal odreferovat Mudrovou, za nás Jindru, a na nic neřekl ani slovo. Pak sáhl do kapsy, vytáhl balíček z novinového papíru a opatrně z něj něco vymotal. Položil to na stůl. Všichni jsme se nadzvedli. Na stole leželo pět velkých protáhých zrn ve tvaru zrněk kávových, ale asi pět centimetrů dlouhých. Všichni najednou jsme tázavě k němu vzhlédli.

"Víš někdo z vás, co to je?"

"To jsi našel v terénu?" ptala se Mudrová.

"Ovšem. Leželo to na velkém lupenu lopuchy. Ale s lopuchou to samozřejmě nemá nic společného."

"Co si o tom myslíte vy?" zeptala se ho Anežka.

Profesor pokrčil rameny a nic neřekl.

Ale mě něco napadlo: "Nejsou to nerosty?"

"Nerosty? Jak tě to napadlo?"

"Třeba acháty!"

Lidi z party vyprskli smíchy, šklebili se radostí, že jsem se konečně zasměšnila. Ale profesor je pohledem umlčel.

"Ne, jsou biologického původu, nejspíš nějaká semena."

Vzal nůž, jednu kapsli rozřízl, uvnitř byla masa jako v hrášku, bílá a měkká pod tvrdým lesklým povrchem, a z jednoho konce šel zelený klíček dovnitř.

"Semeno! Jasně! Ale čeho?" řekl Jindra.

"Můžu se podívat?" poprosil Mirek. Jindra mu to podal.

"Nějaká moc divná fazole, ne?"

Vztáhla jsem k němu ruku a on mi to rozříznuté semeno podal.

"Ano. Ale řekla bych, že takovéhle fazole nikde na světě nerostou."

"Vilma ví o luskovinách snad všechno," řekl Mirek bez rozmýšlení.

"To si taky myslím, že nerostou," řekl profesor a zasmušil se.

Chvíli bylo ticho a pak on pravil tiše a důrazně:

"Vážení spolupracovníci, vyhláшуji tajný úkol. Od této chvíle se všichni zavazujete mlčet."

"Ano!" vyjekl nadšený Mirek.

"To ovšem znamená, že si v tomto případě musíme dělat sami laboratoř a začneme ještě dnes v noci."

"Když se předtím nažereme, tak klidně," řekla Mudrová.

"No jistě," odpověděl profesor.

"Jdeme na to všichni?" ptala se dál.

"Ne. Znovu se rozdělíme, ale jinak. V noci laboratoře, ve dne terén, kdo bude mít noc, druhý den bude spát a tak dál."

"Kdo začne?" zase Mudrová.

"Ty, já, Vilma a Mirek dnes v noci."

"Ale já..." začal Mirek statečně.

"No co je?" zahartusila Mudrová. "Musíš být v deset v postýlce, nebo tě to nezajímá?"

"Zajímá, samozřejmě!"

"Mám zavolat tvoji mamince já?"

"Samozřejmě, že ne!"

"Nechte toho," řekl profesor. "Jdeme se najíst, dáme si pořádný hrnec kafe, a začneme. Ostatní mají volno."

Páni, to byla piplačka! Vkládali jsme kousičky vzorků do nejrůznějších roztoků, všelijak jsme to osvětlovali, profesor se skoro nahnul od mikroskopů, Mudrová dělala s urychlovačem zrání a pořád u toho brblala, protože se jí se žádným vzorkem půdy nedařilo.

Moje a Mirkovy ruce jen kmitaly, oba jsme vytrénovaní a hned jsme se sehráli, nemuseli jsme mluvit a proti naší vůli nám bylo dobře jednomu s druhým.

Asi v pět hodin profesor práci zastavil.

Sedli jsme si do kanceláře, udělala jsem kafe, Mudrová udělala talíř chlebíčků, ocákali jsme se vodou, a pak teprve jsme si promluvili.

Profesor začal: "Jisté je, že je to semeno luskoviny."

Mudrová: "Ale průser je v tom, že to v žádné půdě, kterou jsme mohli improvizovat, nevyklíčí. Abychom sháněli vzorky z celého světa!"

"To budeme muset. Zavolám do akademie, aby nám to urychleně vyřídili, ale..."

"Jaké ale?" ptal se dychtivý Mirek.

"Asi to nevyklíčí v žádné."

Já jsem jen vykulila oči: "Jo?"

"Musíme samozřejmě udělat ještě spoustu pokusů."

"Pane profesore," začala jsem nesměle. "Nemohla by to být semena z jiné planety?"

Profesor polkl a povídá: "To je jedna z možných hypotéz."

"Ale jak se to sem, do prdele, dostalo?" povídá Mudrová.

"Ufo!" vykřikl Mirek.

Profesor pokrčil rameny.

Domů jsme šli s Mirkem a náruživě jsme si povídali, úplně jsme zapomněli, že spolu nemluvíme. Já jsem snila o cizích planetách, on o Ufonech, kteří nám semena určitě poslali s nějakým záměrem.

"Já jsem to ochutnala, malilinký kousek, bylo to úžasně sladké."

Vyděsil se: "Ty jsi ale blázen, vždyť to může být jedovaté!"

A právě v tu chvíli jsem se chytla za břicho, protože mi jím projela bolest.

"Musíš to vyblít, strč si prst do krku," radil mi celý vyděšený.

Jdeme ještě kousek, já nechci blít a nemůžu už mluvit. Vtom proti nám jde táta, a jak ho vidím, už se kácím.

Probrala jsem se až ve městě na ošetřovně, vypláchli mi žaludek. Za dvě hodiny mi bylo úplně dobře a druhý den jsem mohla do terénu s naší novou skupinou. Dostala jsem hrozně vynadáno, Mudrová na mě vypálila celou baterii neznámých výrazů. Je velice sečtělá, úplný odborník na archaické slovní vazby.

Je konec týdne, do terénu se pár dní nepůjde, dělají se jen laboratoře, stále s týmž negativním výsledkem. S Mirkem jsem zadobře.

Už zase všichni spí. Mně se spát nechce, ale není mi moc dobře. Nic mě nebolí. Je mi slabo, protože od té otravy semenem nějak nemůžu jíst. Piju jen šťávy, jídlo nemůžu ani vidět, to je mi hned na omdlení. Naši to nevědí, protože si myslí, že jím v práci, a v práci si myslí, že se nabaštím doma. Už třetí den! Jestli to do neděle nepřejde, řeknu to dědečkovi Jáchymovskému. Zatím je nechci lekat. Ale kazit si nejkrásnější období života tou děsnou slabostí, to taky nechci!

-----

8. kapitola

Jsem nejnešťastnější tvor na téhle zemi!!!

Je pondělí večer, celý den jsem se ploužila po domě, pospávala, a teprve teď, když je venku tma, jsem schopna sednout k deníku a napsat alespoň tu jedinou větu - JSEM NEŠŤASTNÁ!!!!

V neděli večer jsem řekla dědečkovi, jak je mi zle. Odvezl mě do nemocnice, zjistilo se, že mám nabouraný krevní obraz, něco se svalovinou a poruchu motorických funkcí. Chtěli si mě tam nechat, ale pak souhlasili, že mě zatím může léčit dědeček, dali mu léky, dali mu nějaké výživové tabletky, které se rozpouštějí v mléce, a řekli mu, že mě nemá nutit do jídla. Zatím. A za týden máme zase přijet.

Ležím v hájovně v kuchyni, v tom nejútulnějším prostoru na světě, maminka si vzala dovolenou, točí se kolem mě s babičkou a dědečkem, dědeček Foltýn mi chce číst, ale mě nic na světě nezajímá a myslím si, že umřu.

Když přijde domů táta, vždycky se rozbrečím, protože si připomenu to, co jediné mě zajímá, na co myslím, a od čeho jsem byla surovou náhodou navždy odervána. Týrá mě všechno co se dozvím a přitom se chci všechno dozvědět, a když mi to poví, dostanu horečku. Když mi nic nechce říct, dostanu horečku ještě větší a ztrácím vědomí. Asi začínám být šílená.

-----

9. kapitola

To k nám přišel Martin s degrem a chtěl mluvit s dědečkem. Chvíli mu trvalo, než ho přemluvil, ale přece jen se mu to podařilo. Řekl mu, že degry nedělají jen pro zábavu, sport a výlety, nýbrž že mají sloužit různým účelům a jedním z těch účelů je pomoc lidem, kteří zeslábli nemocí a přesto se mají pohybovat a přemísťovat. Dědeček se rozkřikl, že nejsem žádný invalida, ale Martin se nenaštval a nepřestal se svými argumenty. Chtěl, aby se dědeček zeptal mě. Šlo

o to, že když si zapnu degr kolem pasu, degr zablokovaný a zaplombovaný na absolutní minimum, mohu se zcela bezpečně pohybovat i na větší vzdálenost nejen po bytě, ale i po zahradě, budu lehká, a i kdyby přišly mdloby, nepadnu a nerozbiju si pusu. Mně se ta představa líbila, chtěla jsem to zkusit, a naráz se mi ulevilo. Neskákalo to tak vysoko, jako když jsme blbli s Mijou, ale kráčelo to úplně bez námahy, a když jsem své ubohé zbytečky sil přece vynaložila, skočila jsem asi metr a hned se lehoulince snesla zpátky. Řekla jsem dědečkovi, že je to bezva, tak řekl, že si to mohu nechat, když jsem po dohodě vypila celý půllitr mléka s výživnými tabletami.

Pak jsem odkráčela na zahradu a viděla své hrachory. Jsou senzační, tryskají stále novými a novými květy všech barev. A pak jsem vyšla i kousek do lesa. Byl to tak divný pocit. Mohla jsem se pohybovat, necítila jsem žádnou bolest, ale všechno se to dělo bez přílivu sil, bez touhy žít...

Já jsem ale zhubla!

Jak píšu, nepoznávám vůbec svou ruku. Nikdy jsem neměla tak útlé prsty a pleť tak bílou a jemnou.

Kráčela jsem na degru tím lesem a obestíral mě hluboký smutek. To jsem se lekla! Chvillemi se mi mlží před očima, vidím papír, ale nevidím své ruce...

Šla jsem lesem a najednou zavanul proti mně nesmírně svěží a občerstvující vítr, ačkoliv předtím bylo ještě dusno a úplné bezvětří. Poddala jsem se vanutí, a jak jsem visela na degru, on mě zdvihl a vanul mě zpátky a do mnohem větší výšky než kam dosáhly mé degrové kroky předtím. Napřela jsem se, abych došlápla znovu na zem, ale... Nemohla jsem. Najednou jsem byla docela bezmocná!!!

A pak se to všechno ve mně a kolem mě děsuplně zrychlilo, oči jsem měla plné bílých a modrých oblaků, slyšela svištění, pak se udělala rudá kola, pode mnou se otvíraly bezedné oblakové hloubky, zmizelo všechno, všechno pozemské, a teprve pak jsem ztratila vědomí.

Na jak dlouho?

Nevím.

Když jsem otevřela oči, ležela jsem na velikém lehátku, tak hebkém, že takovou hebkost odnikud z dřívějšíka neznám. Rozhlížím se kolem sebe a všude lehátka, závěsy, všechno už na první pohled jemné, hebké, voňavé a všechno bílé a blankytné, nikde žádný kov, ani dřevo a vůbec žádné sklo. Okna jsou jen úzké elipsy, v elipsách modrá oblaka a nějaký bílý gáz se třepetá ve vánku a nevím, kde je k oknu připevněn. Z velké místnosti, ve které ležím, vede několikero branek. A ...

Najednou vidím, že se tam vlevo něco hýbá, něco bílého, a něco se blýská - čtyři nádherné smaragdy! Ne! Jsou to překrásné, studené oči! Tygří!

Bělostní tygři s hustou lesklou srstí!

Odkud je znám?

Někdo mi o nich vyprávěl, nebo jsem o nich četla.

V té první chvíli jsem se nebála - tak jako se nebojím ve snu, ať vidím sebenepřirozenější úkazy. Ale těch tygrů jsem se bála! A už vůbec ne snovou symbolickou úzkostí! Pochopila jsem plně,

plným vědomím, že bdím! V tu chvíli se jeden z těch tygrů zvedl a blížil se ke mně. Posadila jsem se, nedalo mi to námahu. Tygr se příkrčil. Vykřikla jsem. V tom okamžiku každý jinou brankou vstoupili - hned jsem věděla, kdo. Jan Halber a Vilma Barešová.

On pokynem ruky odeslal tygry pryč a pak teprve ji vzal za ruku a přistoupili ke mně. "Buď nám srdečně vítána," řekl Jan.

A pak zůstali stát a dopřáli mi čas, abych si je mohla dobře prohlédnout. Oba byli krásní, překrásní, oba v bílém a docela hmotní, jen barvu měli nepozemskou, byli nazlátlí, svítili zevnitř, vlasy měli jako tekutý kov a přesto jemné, docela mírně zvlněné, ona je měla žluté, on do bronzova. Jejich oči měly svěží lesk. Nikde ve tvářích neměli vrásky. Kolem nich byla něžná, kouzelná vůně.

Usmívali se na mě s něhou a já neměla už žádný strach a žádné starosti.

Vilma mi podala ruku, já jsem ji uchopila a hned jsem byla na nohou. Byla jsem lehká, i když jsem degra někde ztratila, a bylo mi to úplně jedno.

Vedli mě na nějakou terasu, která jako kdyby byla z pevného bezbarvého plátna a vznášela se jako plující, pohupující se loď nad čarokrásnou zahradou. Na obzoru byly nějaké pahorky, obetkané modravým mlžením, a pod námi stromy s blednoucím modrým listovím a modré keře, prokvétající ohromnými hroznými bílými květy, a tam zase zelený trs a rubínová cestička a vpravo těsně u ní...?

"To vypadá jako moje hrachory!"

Podívala jsem se na Vilmu a ona s úsměvem přikývla a prstem mi pak ukázala nalevo, a tam se po mosazné mříži plazila velkolepá fazole se zelenými květy, které měly bílé, stříbřité okraje.

"To je z těch semen, co jsme našli?"

"Uhodla jsi," řekla Vilma a objala mě kolem pasu.

"Měla by se najíst," řekl Jan starostlivě.

A já jsem se musela najednou s ulehčením smát, protože jsem si uvědomila, že mám po děsně dlouhé době hlad.

Jídelna, to bylo jako návrat na zem. Byl tam stůl a židle a - a to bylo všechno. Zaťukala jsem na něj a zazvonilo to. Oni se zasmáli, nic mi nevysvětlili. Jenže jak to zazvonilo, zavlnil se závěs v jedné z branek a vstoupila zvláštní žena. Zatímco moji příbuzní byli jen nazlátlí, ona vypadala jak ze zlata ulitá, kůži měla jako ze šupinek a ve tmě asi svítící. Oči měla jako ti tygři, studené a bez výrazu. Nesla před sebou podnos s jídlem. Jak se sklonila nad stolem, smekl se jí z hlavy šátek a uvolnil se jí proud mahagonových vlasů. Rychle se chytla za hlavu a se strachem se podívala na Jana. On se na ni podíval vlídně, ukázal na mě a něco jí říkal cizím jazykem. Ona přede mnou zdvihla obě ruce, jako by dávala najevo, že se mi vzdává a něco zahučela hlubokým, ale melodickým hlasem, a rychle se vzdálila.

"Ona se mě bojí?" ptala jsem se.

"Děsí se neznáma," řekla Vilma a odklopila poklici z mísy. Byla v ní nějaká směs různobarevné neznámé zeleniny s nějakým krémem a krajíčky chleba stejného jako na Zemi, ale byl modrý a trochu nasládlý. Pustila jsem se do jídla a docela mi to chutnalo. Vzpomněla jsem si na moje lidi doma, ale nepocítila jsem stesk, lítost ani soucit.

"Kde to jsem?" zeptala jsem se.

"Přece u nás doma. Na návštěvě."

"Já tu nezůstanu?"

"Ty bys chtěla?"

Pokrčila jsem rameny. Bylo mi to jedno. Nic mě netáhlo na Zem, a tady nic nedrželo. Nic jsem necítila než trochu zvědavosti, či spíše vzpomínku na zvědavost, vzpomínku na družnost, vzpomínku na - na co vlastně?

Podívala jsem se na ně, a najednou jsem si uvědomila, že oni nevědí, jak mi je. A já neměla tušení, jak je jim. Cítí něco? A cítí něco ke mně? A cítím něco já k nim? Proč mě vlastně unesli?

"Nesnaž se zatím o ničem přemýšlet," řekl mi Jan. "Adaptace je velmi svízelná, jsi znečitlivělá, za chvíli bude všechno jiné, uvidíš. Nechceš být sama? Projít se domem?"

"Neudělají mi nic tygří?"

"Ty vůbec nejsi po mamince," řekla Vilma. "Ta by se s nimi už dávno spřátelila."

"Já jsem spíš na kytky," řekla jsem a oni kývli, že to vědí.

"Chceš na zahradu?"

"Je tam nějaký hmyz?"

"Tady je to skoro jako na Zemi, jen barevně je to odlišné. Nemusíš se bát."

Vstali a vedli mě na zahradu. Z terasy jsme zlehka, jako na degru, seskočili do třímetrové hloubky a vznášeli se po rubínových cestičkách. Rubínky, to byl píseček, a byl sem tam v hromádkách. Prohlížela jsem si všechny rostlinky, traviny, začalo mě to zajímat, opravdu mě trochu přecházela ta necitlivost. Oni mě po chvíli nechali samotnou, a já šla dál a dál a šla jsem lehce, zdravá a silná, avšak se vzrůstající starostí, co se vlastně stalo, jak jsem se dostala tak najednou a tak rychle na cizí planetu, kolik vlastně uplynulo času, co naši doma, začalo se mi stýskat a ...

A začloulal mnou děs z mých nepřírozených příbuzných. Obrátila jsem se, že půjdu zpátky, že mi musí všechno vysvětlit. A že musím zpátky domů!

Ale jak jsem se obrátila, nepoznávala jsem místa, kterými jsem předtím musela projít! Na cestě jsou balvany a křoví vyšší než já. Deru se tím křovím, je najednou ze všech stran. Vrhnu se na křoví rukama, rozhrnuju je. Něco mě píchá. Má to trny! Ale proklouzla jsem. A vidím před sebou rybníček s rozvlněnou tyrkysovou vodou.

Na břehu sedí postava. Je zlatá, jako ta žena prve v jídelně. Má mahagonové vlasy. Ale je to muž. Je to chlapec, téměř nahý, má postavu jako řecká socha. Dívá se na mě. Špulí růžové rty, rozevírání je, zuby má bílé. Osloví mě. Česky!

"Tak ty jsi ta očekávaná neteř našich strašidel!"

"Ty mě znáš?" ptala jsem se vystrašená září jeho smaragdových očí. Díval se na mě a pak trpce řekl: "Pozemšťanka."

Nemýlím se! V tom hlase je zoufalství! A jeho oči už nejsou studené a tygří. Je v nich ta nedefinovatelná bolest, jaká se někdy objeví v očích psů. Dívám se do nich a cítím, že se mi vrací má duše, vrací se mi citění.

"A kdo jsi ty?"

Vzhlédl překvapeně. Můj hlas mu musel zaznít něčím, co ode mě nečekal.

Vtom zaznělo nějaké zapraskání. On byl okamžitě na nohou. Pak rázem - bez varování - byla tma tmoucí. Neviděla jsem vůbec nic. Chtěla jsem vykřiknout, ale nemohla jsem vydat hlas. A tu cítím, že se mě ten kluk dotýká, hledá mě. Pak jsem byla vyzdvižena. Vzal mě do náruče a někam mě nesl tou tmou, větrem, svištěním a hrůzou. Přitiskla jsem se k němu. Měl kůži hladkou jako had a voněl jako med a nesl mě nahoru dolů... Jednou jsem cítila, jak se mnou odněkud někam skáče, při dopadu se s námi všechno zhouplo, a jak jsme dopadli, zavonělo kolem prudce a hořce nějaké divoké býlí. Bezděčně jsem zavřela oči, jak jsem se té kořenné vůně nadechovala. Když jsem je opět otevřela, letěla proti mně nějaká koule, ale byl to zrakový klam, neletělo to na mě, to ze všech stran stoupaly na nebesa měsíce, jeden, druhý - až jich bylo devět. A současně se objevovaly hvězdy a bylo světlo. Každý měsíc měl jinou barvu. Louka pod námi vypadala jako křišťálová.

Chlapec mě jemně postavil na zem a ukázal mi rukou nahoru: "Tamhle je tvoje Země." Dívala jsem se, nic jsem nepoznala, ukazoval mi vlastně jen směr, protože jsme byli vzdáleni, nesmírně vzdáleni.

"Jak jsem se tu octla?"

"Ty nevíš?"

"Přece jsem sem nevyskočila na degru!"

"Ty opravdu nic nevíš? Ty nechápeš?"

A najednou jsem pochopila. Snědla jsem kousek fazole, onemocněla, nejedla, proměnil se mi krevní obraz, vynesli mě do oblak, ozářili, umřela jsem, umřela. Přepodstatnili mě! Podívala jsem se na své ruce, nazlátlé a zářící zevnitř, na bělostné roucho, které jsem měla na sobě, na lehké nohy, uvědomila jsem si nepřítomnost tělesných pocitů - přepodstatněná - a na zemi po mně nezbyl ani prázdný hrob...

-----

10. kapitola

Hoch mi pokynul rukou, abych ho následovala. Prošli jsme loukou a zastavili se na okraji přehlubokého spícího údolí. Poznala jsem, že jsme se posud pohybovali na jakési široké náhorní rovině a že jsme teď došli k jejímu konci. Zadívala jsem se dolů. Pod námi byla krajina, pole, louky, a z nich vedly cesty k usedlostem z bílých kamenů, svítících ve světle měsíců. Na místech oken se černaly elipsy okenních otvorů, jen jedno z nich bylo ozářeno, jak za ním někdo svítil.

"Půjdeme se tam podívat?" ptala jsem se.

"Ne. To je nebezpečné," řekl.

"Pro mě?"

"Pro mě taky. Vrátime se."

"K mým předkům?"

Pokrčil rameny.

Ukázala jsem rukou dolů: "Tak mi alespoň něco řekni!"

"Jsme za vámi pozadu, říká Jan. O sto let. Ale vy jste měli nevolnictví, nerovnost, vzpoury. Obdělávají půdu. Na každé usedlosti je osm až dvanáct rodin, žijí v míru. Děti nepracují, učí se,

každá usedlost má svého učitele, svého mechanika, svého hospodáře, který jezdí do města nakupovat, objednávat a ..."

"Lékaře nemají?"

"Je ve městě."

"Do města taky nesmíme?"

"No - uvidíme."

Měli jsme za sebou louku s hořkým býlím. Kdybych věděla, že se mi podaří se vrátit, vzala bych si vzorky květů, ty červené bobulky i kořínky.

"Není to léčivá bylina?" zeptala jsem se.

"Ano, je. Po bobulkách se mírní sklíčenost, kořínky se suší a rozemílají a berou po troškách na vnitřní záněty a z listů se dělá čaj. Ten je na všechno."

"Jako náš heřmánek!"

Neodpověděl mi, asi nerozuměl.

"A mléko pijete?"

"Ano, říkám ti, že jsme jako vy. Máme veliké zlaté srny, ve dne je uvidíš na pastvinách."

"A tak je to na celé vaší planetě?"

"Ne. Naše planeta je ze čtyř pětín neobyvatelná, nepropustná, pralesy a strašná obří zvířata. Jen bílí tygři vybíhají k nám, nechají se ochočit, touží po společenství lidí."

"A ty nemáš žádného?"

"Moje tygry jsi už viděla a bála ses jich."

"Ty bydlíš u nás?"

Přikývl. "Jo, tak to je, a tebe mám na starosti."

Tak takhle je to! Proto mluví česky! A proto nemůže ke svým lidem! Lidé nemají rádi Vilmu a Jana a tento hoch patří mezi zrádce! A ta žena, která nás obsluhovala, ta taky! Zdejší lidé neznají nevolnictví, a přece se mezi nimi našli jednotlivci ochotní či donucení sloužit Pozemšťanům!

"Jsi sluha?"

Vztekle pokrčil rameny.

"Měl jsi co dělat s mým předpodstatněním?"

"To ne, jen jsem věděl, že přiletíš na návštěvu."

"Kdo vůbec jsi?"

Mlčel a zrychlil krok.

"Neřekneš mi alespoň, jak se jmenuješ?"

Teď se zastavil a otočený zády ke mně řekl: "Oni mi říkají Violens."

"A ta paní, co přinesla jídlo?"

Už nepromluvil.

Terén byl kopcovitý, v cestě byly kořeny a trní. Zkusila jsem nadskočit a zjistila jsem, že nemusím vůbec dělat kroky, mohu se nést a řídit se pouhou myšlenkou. Vzpomněla jsem si na mamčin deník a namířila si to skrz strom s myšlenkou: Prolnu jím, a prolula jsem jím. Předběhla jsem Violense a řekla si: Teď budu neviditelná a zase viditelná, on to viděl, ale nijak nebyl překvapen. No jasně, je zvyklý na strašidla! Žije s nimi! A tak jsme se dostali až na zahradu. Vilma a Jan seděli na té houpavé terase. Volali nás k sobě. Violens musel jít domem, já se vznesla a strýček s tetou s uznáním přikývli.

Na terase bylo prostřeno. Violens přišel převlečený do bílého roucha, stejně jako Jan, úzké kalhoty a košile. Já a teta jsme měly jednoduché bílé šaty. Pro zimu a chlad jsme neměli cit, leda snad Violens, ale netrásl se ani nepotil. Jedli jsme nějakou kaši barvy jantaru a k tomu ty červené bobulky, léky na deprese.

Seděli jsme ve světle devíti měsíců, lehounký vánek přinášel rozmanité vůně. Jan se opřel zády o opěradlo křesílka a řekl: "No - a teď si promluvíme."

Zadíval se na mě a začal: "Četla jsi deník své matky, a tak víš, že jsme se tu usídlili před padesáti lety, když jsme přestali cestovat po vesmíru. Cestujeme už jen tu a tam, a už jen tu a tam pracuji v laboratoři. Vilma se zajímá jenom o domov. Ale to předbívám. Vybrali jsme si tuto planetu, protože je tak podobná té naší."

"O sto let zpožděná," vpadla jsem mu do řeči.

"Správně. Zaostalá, ale lidé jsou nesmírně mírní, nebojovní, technicky nenadaní a přesto velmi inteligentní. Počkej, až se naučíš jazyk, vlastně ne, nebude na to čas - chtěl jsem jen říct, že mají kouzelné básnictví a vůbec literaturu."

"A vyznačují se uctíváním předků. Prostřednictvím médií je o výročních slavnostech vyvolávají. Marně jsem se snažila odvést je od toho k pravdě a dokázat jim..." začala teta Vilma.

"Vidíš, je pořád stejná," zasmál se Jan. "Dokud jsme se tu pohybovali docela neviditelní, chtěl jsem toho jejich spiritismu využít a skrze médium promluvit sám a pak se zjevit. Všechno by bylo šlo rychleji, rychleji bychom získali pracovní síly, postavili dům, tenkrát jsem ještě potřeboval laboranty. Ale Vilma mi to nedovolila."

Zjevovali jsme se tedy tu a tam, asi tak, jako když přijdeme k vám. Samozřejmě, že i tak nás někteří považovali za duchy předků. Ale dali si vyložit, že ne. A neměli nás ani za bohy, jako mnohde jinde."

"Já vím," řekla jsem. "Mají vás za demony, za strašidla!"

"Ano," přikývl Jan. A pak pokrčil rameny, že se s tím nedá nic dělat. "První služebnictvo šlo se strachem."

"Se strachem, nebo zastrašené?" zeptala jsem se.

"Jak se to vezme," řekl Jan.

"Týrali jste je?"

"Ale Vilminko!" děsila se teta.

"Ano, týrali!" řekl ostře Violens.

"Tělesně nikdy!" vykřikl Jan.

"Děsili jste je až k zešílení! Bylo o tom napsáno několik románů a - a co to násilí před třiceti lety, to snad nebylo tělesné?"

"S tím jsme my dva neměli nic společného!" řekla teta.

Violens se ušklíbl: "Dejme tomu. Ale co jste udělali dobrého pro tento lid?"

"Co tím chceš říct?" zeptal se ironicky Jan.

"Co jste je naučili? Čím jste je povznesli nad nevědomost? Co jste jim pomohli vybudovat?"

"A proč jsi to neudělal ty? Víš tolik, co já!"

"Zdaleka ne," řekl smutně a pak ještě smutněji: "Nenávidí mě ještě víc, než vás. Bojí se mě. Nepřijali mě nikdy za svého."

Ticho.

Vilma byla dojatá. Chtěla něco říct, ale neřekla. Pohládila Violense po ruce. Mlčení jsem přerušila já: "A co se tu vlastně dělo za násilí?"

Vilma sklopila hlavu.

Jan zaváhal, rozhlédl se po nás a pak spustil:

"Navštívili nás přátelé ze souhvězdí Gem. Byli jsme u nich nějaký čas, jsou nesmírně vyspělí, po všech stránkách."

"Lidem podobní?"

"Ano," řekla Vilma a Jan pokračoval: "Mají vimany a na cizích planetách zůstávají neviditelní."

"Byli i na Zemi?"

"Jistě," šeptla Vilma.

"Tady na té ubohoučké planetě jim bylo všechno k smíchu. Ale duševně se tu obcerstvěli, chválili účinky léčivých rostlin a začali se přizpůsobovat. Všechno by bylo proběhlo dobře, a byli bychom se loučili oboustranně potěšeni. Ale pak si všimli, že zdejší ženy jsou krásné a..."

"A znásilňovali je?" zeptala jsem se v rozpacích, ale zeptat jsem se musela.

Odpověděl mi Violens: "Krutě, zvířecky, bez slitování. Několik žen zemřelo, tři otěhotněly, dvě zahynuly v děsných bolestech ještě než..."

"A dál?" chtěla jsem vědět.

Jan myslel, že bude Violens pokračovat, ale ten ztichl, a tak promluvil sám: "Až na tu nejkrásnější ze všech. Ta zemřela teprve po porodu. Žít zůstalo dítě."

"Nejkrásnější dítě vesmíru," řekla Vilma snivě. "Dali jsme mu jméno Violens. Museli jsme se ho ujmout, protože příbuzní jeho matky ho chtěli zabít."

"Tenhle Violens?" zašeptala jsem, netoužíc po odpovědi, protože to bylo jasné.

Podívala jsem se na něho. Ano, ještě teď je to možná nejkrásnější člověk vesmíru, když už jsem si zvykla na zlato jeho kůže a smaragd očí. Vzpomněla jsem si, jak mě nesl tmou, jak jsem se u něj cítila bezpečná, a že ty pocity nebyly jen zdání. Violens mi dlouhý pohled oplatil a já strašně zalitovala, že tu nikde není žádné zrcadlo. Jak asi vypadám? Podobná předpodstatněně teď Vilmě? Jsem taky tak krásná?

Jan mluví a já jsem ho neposlouchala, až teď: "... nemůžeme takhle pokračovat. Prázdnota života, nuda, divoké stýskání po životě, které nepřemohou žádné psychotronické byliny, přízrak smrtelné nicoty, tušení osamění. Někdy přejde řada dní, kdy se nevzchopíme k ničemu, ani k jedinému slovu, k nějakému zájmu - únava, Vilmo, ty to nepochopíš - takovou únavu, unavení dlouhým bytím, jeden druhým, přítomností i budoucností. Musíme jít! Musíme někam, kde jsme ještě nikdy nebyli, kde bude všechno jiné, kde se probudí zvědavost, kde bude nebezpečí, práce..."

"Ale sami dva už k tomu nemáme sílu," dodala Vilma.

"Odpoutáme se odtud společně, odletíme všichni čtyři."

"Ale co naši? Dozví se něco?"

"Zprávu, že jsi u nás, jsem tam nechal i s degrem, nedělej si starosti," řekl Jan. "Stavíme se u nich a dáme jim o sobě vědět. Ale už na ně nemysli. Nesmíme se na nikoho ohlížet."

"Jak to, že ne?"

"Nech ji být," řekla Vilma Janovi. "Na to musí přijít sama."

Poslali mě spát a Violens mě doprovázel. Odkudsi se k nám připojili tygři, třeli se o něj, a všichni tři vypadali jako ztělesnění ladnosti, pružnosti a krásy.

"Bude se mi po nich stýskat," řekl Violens.

"Ty jsi rozhodnutý jet?"

"Nemohu se bránit! Ale chci... Co mi zbývá?"

A pak ke mně přistoupil a objal mě oběma rukama kolem pasu.

"Jsem rád, že jsi přišla, že jsi taková, že nejsi strašidlo, jako oni, že..." Zlomil se mu hlas a přitiskl mě k sobě ještě víc a mazlil se se mnou, jako se mazlí psi a jeho tygři, asi poprvé v životě se tulil k člověku a pociťoval k člověku něco jiného než strach, který ho nutí se skrývat, a odpor, s nímž je nucen sloužit, celý se rozechvěl, vzlykl, odtáhl se ode mě na chvíli a hladil mi jednou rukou obličej, nešikovně mě políbil. Nebránila jsem se mu. Ale pak jsem si vzpomněla na jeho otce! Jeho zelené oči žhnuly! Vytrhla jsem se mu a vklouzla brankou do svého pokoje.

-----

11. kapitola

Hned nazítří začalo předpodstatňování Violense. Má to mnohem snazší než kdysi můj chudák táta. Leží ve svém pokoji, nic nejí, nemusí vstávat. Pije nějaký odvar, který mu namíchal Jan.

Píši to v přítomném čase, a přitom už od té doby uplynulo několik dní, už to má všechno za sebou, i záření. Vilma a Jan prodělávají zbavení se přizpůsobení, měli jen půst, ale také zůstali ležet. Já jsem nemusela prodělávat nic, byla bych mohla jíst i karbanátky, což píšu se vzpomínkou na matčino setkání s nimi. Ve skutečnosti jsem jedla zeleniny a kaše, které mi pravidelně nosí zlatá žena na terasu.

Celou tu dobu jsem byla na zahradě. Dál jsem nemohla. Děkala jsem průzkum flory a posbírala si vzorky, vyrýpávala i hlínu, zařadila jsem do sbírky to hořké býlí s červenými plody, ale hlavně jsem se soustředila na luskoviny. Vezmu si to všechno s sebou, hlavně semena, protože kdo ví, jestli to nebudeme potřebovat, třeba tam někde budou nějaké fazole nebo sója naším jediným zdrojem výživy. Půdu, ze které rostly fazole, jejichž semena jsme našli na Zemi, jsem vzala do strýčkovy laboratoře. Byla to zpustlá, uprášená pracovna, nepoužívaná jistě už řadu let. Na Zemi mohl být Jan velkým farmakologem, jeho zápisků tam byla halda. Bylo to opravdu zajímavé, sebrala jsem jeho práce a také je přidala ke svým pokladům. Pak jsem se pokusila udělat rozbor půdy, to umím, a byla jsem mile překvapena, že mi to vyšlo tak, že na Zemi by stačila malá, ale absurdní úprava, z našeho hlediska, a semena by vzklíčila! Teď je ještě otázka, jakou úlohu hraje světlo a...

Strýček za mnou přišel a moc se zajímal o to, co dělám. Chtěl mi pomoci, ale jeho zájem brzy ochabl. Byl z toho nešťastný, a když jsem chválila jeho spisy, podíval se na mě žalostně a řekl: "Snad bych ti to měl všechno dát a umřít." A já ho utěšovala.

Hodně jsem pracovala a hodně chodila za Violensem. Leží, trochu čte, je unavenější a vyčerpanější čím dál víc. Vyprávíme si. Nejdřív jsem se ho vyptávala na tento svět, ale později, jak víc a víc slábl, jsem mluvila já. Dověděl se všechno o Pustince, o mých příbuzných, dověděl se o mém zahradničení, o kroužku, o tom, že jsem se doma chtěla stát botaničkou.

"Byla jsi tam tedy šťastná?"

"Nevím, asi byla, ale myslela jsem si, že jsem nešťastná."

"Nerozumím."

"Je to u vás taky tak, že největší štěstí je láska a mimo ni vůbec štěstí není?"

"Četl jsem o lásce v románech," řekl zamyšleně.

"Měla jsem všechno! Ale s žádným klukem jsem se nemohla sblížit tak, abych cítila, že jsem mu nezbytná, že by mu beze mě bylo na světě smutno a sama jsem se proto ve své rodině, ve svém národě, na své planetě cítila opuštěná. A toužila a doufala."

"Já nemám ani rodinu, ani národ, ani... Mám jen strašidla, strašidla mají mě. Ona mi někdy projevuje něco - jako matka, ale... Jsem také opuštěný," řekl přemýšlivě.

Hovor ho unavil, ležel se zavřenýma očima.

Pak řekl: "Tygři mě také opustili. Přicházejí k lidem a odcházejí od nich v pravý čas." Otevřel oči: "A láska?"

"Snad v románech. Ve skutečnosti nemusí přijít nikdy."

Vzdychl, opět zavřel oči a usnul.

Vzpomněla jsem si, jak mě plný síly nesl tmou a jak mě ten první večer objímal. Vzpomíná na to? Pohladila jsem ho po nehybné ruce a zaplavila mě lítost, nekonečná lítost, chtěla jsem plakat a ani jsem nevěděla, jestli soucitem s ním nebo smutkem nad sebou.

A tehdy přišel Jan. Řekl mi tiše, abych odešla. Začne brzy noc a Violens bude přepodstatněn. On ho připraví a také od něho odejde. Po západu pátého měsíce odlétáme.

Šla jsem si lehnout, abych byla také na lůžku, až nastane úplná tma. Jan mi dal předtím tabletku, kterou jsem musela spolknout, to byla má jediná příprava na odlet. Spíš to bylo něco na klidný spánek, protože mě opustily všechny myšlenky a usnula jsem. Probudilo mě světlo prvního měsíce. Tenkrát poprvé jsem měla dojem, že vycházejí všechny najednou, ale není to tak, to mne oklamaly odlesky a zrcadlení, ve skutečnosti je mezi jednotlivými východy určitý časový odstup a já už plně vnímám zdejší čas. Zůstala jsem ležet, ještě trochu omámená, v domě bylo ticho, oni ještě spí, vzali si jistě také tabletky a jsou zesláblí hladem.

Ležela jsem s otevřenýma očima.

Najednou vidím, že jednou brankou padá do pokoje zlatá záře, z vnitřku domu, ne zvenčí, a za tou září postava - Nebeský Anděl!

Tvář i roucho bělostné a lesknoucí se!

Netělesno!

Vůně květin!

Nemluví a přece slyším vanutí slov: "Vilmo, miluješ mě?"

Violens! Přepodstatněný Violens!

"Miluju tě!"

"A znamená láska, že půjdeš se mnou, kamkoliv tě povedu?"

"Znamená!"

"Vstaň a následuj mě."

Vznesla jsem se k němu jako druhý anděl, snesli jsme se do zahrady, vedl mě do zákoutí, v němž jsem nikdy předtím nebyla. Rozhrnul závěs popínavého lupení a já spatřila viman! Byl kruhový, uvnitř sedátka jako kolem kulatého stolu, a na stole má brašna se vším, co jsem chtěla odsud odnést.

Ale proč přišel tak dramaticky? Jen proto, aby byly splněny vnucené nám rozkazy?

"Ale vůbec ne," slyšela jsem šumění slov.

"My uletíme jinam?"

Ale už jsem nastupovala, on byl za mnou, udělal nějaký pohyb, snad někde něco stiskl nebo zatáhl, a už jsme stáli v kouřovém oblaku, a dole, nahoře i po stranách byly jen hvězdy, hvězdy, hvězdy.

Pak už jen seděl a já se na něho dívala. Věděla jsem z matčina deníku, že čerstvě předpodstatněného se nesmím dotknout, a tak jsem si ho jen prohlížela. Všechno na něm bylo zprvu jen bílé a průsvitné, zářivé. Jen vlasy měly temnější, narudlý odstín, a vypadaly tak trochu jako svatozář na starodávných kostelních obrazech svatých.

Ale ta duchovitost zvolna pomíjela. Viman byl nějak naprogramován, občas něco zasvítlo nebo s praskotem blesklo po stěnách a vždycky to mělo ten důsledek, že on - ale trochu i já - jsme byli hmotnější, řekla bych hustší, na něj padalo nějaké sluncem vonící sálání, pak to přestalo a pak jsme byli oba stejní, alespoň si to tak představuji.

Stal se z něho vysoký štíhlý kluk, už to nebyla řecká socha jako dřív, byl velmi bledý, ale už ne andělský, spíš jako člověk trpící chudokrevností. Jinak si byl dost podobný, i vlasy se vrátily k té světle mahagonové barvě. Zkrátka byl pořád ještě moc a moc hezký a mé srdce nad ním nepřestalo slastně a bolavě jihnout.

Uvědomil si svou proměnu a vztáhl ke mně obě ruce. Podala jsem mu své a on se šťastně usmál.

"Jak nás přijmou?" zeptal se.

"Kdo? Následuji tě, lásko, a nevím kam!"

"Přece k vám! Viman je přesně naprogramovaný, víš, že oni se chtěli na Zemi stavit."

"Opravdu k nám?" zajíkala jsem se blahem a rozesmála štěstím.

"Jak nás přijmou?" naléhal.

"Neboj se! Budou z nás celí pryč - nikdo ti neublíží!"

"Ale lidé jsou přece zlí! Pozemšťané!"

"Lidi jsou různí, ale naši jsou bezva. Všechno pochopí. Jenom nás hned nepoznají a leknou se."

"A co jim řekneš o mně?"

"A neřekneš jim to sám?"

Viděla jsem, jak se bojí, jak nedůvěřuje! Svě vlastní lidi poznal jen z dálky, chtěli ho zabít.

Vilmu a Jana nikdy doopravdy milovat nemohl a viděl v nich strašidla.

"Vilmo! Teď si to uvědomuju! Budu pro ně strašidlo!"

Zavrtěla jsem hlavou.

"Jak to, že ne?"

"Budeš pro ně Nepozemšťan, a to má u nás dobrý zvuk, i když tam oficiálně ještě žádný nebyl, nebo to vědci tají. Záleží hodně na tobě."

"Co na mně záleží?" Byl čím dál nešťastnější.

"Co když mě přestaneš milovat? Co když se ti zalíbí jiná!"

Díval se na mě a vůbec mi nerozuměl.

"Milovat, a potom nemilovat, a jiná - to u vás existuje?"

"Někdy," řekla jsem bezradně.

"Hm, o něčem takovém jsem nikdy neslyšel a nečetl."

Přemýšlel o tom.

Viman se zastavil a pohupoval se. Let jsme nevníмали, ale to pohupování pak ano.

Otevřeli jsme dvířka a dívali se ven.

Viseli jsme nad hlubokými lesy rezervace, zapjala se modrá světla a vytvořila svítivý chodníček, směřující k Vávrově hájovně.

Vstoupili jsme na něj ruku v ruce.

Jakmile jsme viman opustili, vzplál rudě a odpálil se někam. Zmizel - i s mou brašnou!

Viseli jsme v prostoru a dolehl na nás svěží chlad pozemské noci.

Konečně tělesný pocit!

Začali jsme klouzat dolů.

Po chvíli jsme uviděli, že jsou dole dvě postavy.

Tatínek a maminka!

"Tak takoví jsou," šeptl Violens.

Jací? Maminka je v zeleném županu, tatínek ve dvacet let staré uniformě lesníka. Normální.

"Jen pojd'," řekla jsem.

Blížili jsme se k nim, letěli jsme a oni se dívali na chodníček a nás neviděli.

"Violensi, musíme se vši silou soustředit na to, abychom byli viditelní," mluvila ze mě zkušenost déle předpodstatněné. A tak jsme se zjevili. Pár metrů od nich. Zářili jsme běloskvoucím rouchem. Zůstali jsme stát. Oni také stáli, mlčeli a chvěli se.

"Maminko," zavolala jsem.

Ona ztrnule, nehybně stála dál.

"Maminko, já jsem se ti předpodstatnila. A vedu si Violense a zůstaneme u vás."

Máma vykřikla: "Vilmo! Vilminko!"

Táta se svalil do trávy jako poražený strom.

-----

12. kapitola

Psala jsem ten minulý zápis s přestávkami asi dva dny. Raději píšu než mluvím, a tak to všechno vykládání našim zbylo na Violense. Byl ochotný, řekl jim všechno, co chtěli vědět, byl šťastný, že se o něho zajímají, že ho neohrožují na životě, ani že s ním nejednají jako s příslušníkem podřadné rasy nebo jako se sirotkem. A hlavně, byli to lidi, nebyla to strach nahánějící strašidla. A on sám ve snaze nebýt strašidlo naprogramoval silou vůle sám sebe tak, že neprojevoval své předpodstatnění, nemizel ani nechodil zdí. Pohyboval se po hájovně a po zahradě i po blízkém okolí jako normální hezký milý zrzavý kluk. Všechny nás miloval, hlavně tedy mě. Jen dědečka Jáchymovského se lekal, protože ten je prudký a dával mu všelijaké fyziologické otázky, kterým Violens nerozuměl, a když ho chtěl dědeček lékařsky prohlížet, viděl v tom něco, co mu připomínalo násilí, zvláště když mu nějaké to píchnutí při zkoušce krve působilo bolest. A také se poněkud stranil dědečka Foltýna, což bylo oboustranné, protože dědeček je založením nemožný realista a všechny halberštiny, jak tomu říká, mu nahánějí po těle husí kůži. Ven jsme s Violensem nechodili, nevěděli jsme jak ho ostatním příbuzným představit a vůbec známým lidem, zvláště když Violens se ukázal neschopným přijmout jakoukoliv vymyšlenou versi svého výskytu mezi námi, lež byla pro něj něčím, co prostě neznal, nepřijímal, marně jsme mu to vysvětlovali. A pak, naučil se od Jana říkat, že se jmenuje Violens Halber!

Jeho láska ke mně v našich nevyvolala dojem něčeho nebezpečného, věřili, že jde o nevinné bratrské lnutí k prvnímu člověku, který ho měl kdy rád. A tak, i když vidí, že se ke mně tulí jako pejsek a vodí se se mnou za ručičku, nic v tom nevidí.

Napsala jsem, že neprojevuje kouzly své přepodstatnění. To já jsem se zase těšila, jak budu neviditelná chodit tu a tam do rezervace mezi vědce, za Olinou do její společnosti - ale selhalo mi to hned druhý den. Když jsem se ráno po návratu probudila, byla jsem ještě pohádková bytost. Ale jakmile jsem se ve svém prostředí vyspala, nasnídala, dostala pusku od mámy, cítila jsem, jak mi těžknou ruce a klesají těžká víčka. Seděli jsme všichni kolem stolu a všichni přestali jíst a koukali na mě, zprvu zděšeně, pak se jim obličejové rozjasňovaly a nakonec se dědeček Jáchymovský rozchechtal. S obtížemi jsem se zvedla a šla k velkému zrcadlu. Tohle jsem já?

Viděla jsem štíhlou holku, zjemnělou něčím vevnitř, zmizela naducanost tváří, vlasy světlejší než dřív, bohaté a dlouhé až do pasu. Hezká! A při tom JÁ!

Usmála jsem se na sebe a v tu chvíli vidím, že Violens stojí za mnou.

"Taková jsem! Nepřestala jsem se ti líbit?"

"Ale jsi to přeci ty!" ujišťoval se. "Tak mi odpověz! Co je to líbit?" ptal se dál nešťastně.

"Jsem jiná! Máš mě ještě rád?"

Pochopil a radostně se usmál.

"Jsi to ty," řekl rozhodně, a to mi muselo stačit.

Všichni jsme pochopili, že jsem byla přepodstatněna dočasně. Nepodstoupila jsem smrt! Nevíme, co se vlastně stalo. Faktem je, že mi zůstala změna v krevním obrazu, jsem anemická, že mám nějaký úbytek něčeho v sobě, svalovina, počet buněk. Já tomu nerozumím. Hlavní věc je, že jsem v podstatě zdravá, silná, že jím jako dřív a chce se mi něco dělat.

Pak se stalo pár věcí. Přišla k nám na návštěvu Mada a Violens dostal příkaz se zneviditelnět. Divil se, proč musel, když byla zrovna tak milá jako my, a ještě víc kroutil hlavou nad tím, že jsme říkali, že jsem byla v Plzni v nemocnici. Jak prý je to možné, že jsem byla na dvou místech najednou? Nebyla? Ale říkali jsme slova, že... Nakonec to přece pochopil, a byl tak zoufalý, že se zneviditelněl a toulal se lesem.

Když se mezi nás vrátil, snažil se to dědeček napravit tím, že mu slíbil výlet do té Plzně a také do Prahy a že celou dobu bude jako my. Měl z toho velkou radost a druhý den jsme vyrazili. Já, on a dědeček s babičkou. Seděl poprvé v autě a zajímavě se smál jako dítě. Tohle dětské divení mě trochu štve. Kroutí hlavou nad všemi vymoženostmi, které u nich nejsou, zvláště nad televizí, u které vydrží hodiny a hodiny sedět, a nad gramofonem, protože ho uchvacuje stará hudba, hlavně díla německých klasiků. Ale zase na druhé straně ho obdivuju, že podstatu těchto zázraků beze zbytku pochopil po stručném vysvětlení a přečtení všelijakých brožur (čte všechno, co najde!), zatímco fakt pozemské proľhanosti mu do palice vejít nechtěl. Když už jsem u toho - pídí se především po knížkách dědečka Jáchymovského a prý, jak řekl dědeček, je už teď hotový farmakolog, je vidět, že ho Jan opravdu učil všemu, co sám znal, a tak se dost nadějně rýsuje možnost jeho budoucí existence.

Ale vrátím se k výletu. Krajina u nás mu připadala bezbarvá a fádni, jen široké řeky ho uchvátily, jako Neznámo. Velkoměstský fořr ho poděsil, ale zvykl si a nemohli jsme ho dostat od výkladních skříní. Ale tam nastal první malér. V jednom výkladu se mu tak strašně zalíbila

porcelánová soška koně, že si ji chtěl prohlédnout a sáhl sklem do výlohy. A vedle něj stál policista a ten zařval a za tu ruku ho chytil. V té chvíli se Violens spontánně zneviditelněl a vytrhl se mu. Policista zařval podruhé, seběhli se lidé a my jsme vycouvali. Babička Julie dostala třesení srdce, dědeček celý zrudnul a mně se strašně chtělo smát. Violens šel s námi neviditelný a zviditelněl se až na mou výzvu.

"Jsem nestatečný, měl jsem zůstat a vysvětlit mu to."

"Udělal jsi to dobře, Lensíku," řekl dědeček a hned nato prohlásil, že chce jít na pivo.

Šel sám a my tři jsme se vydali do cukrárny na zmrzlinu, sodovku a zákusky. Vybrali jsme si překrásnou, celou zasklenou. Violens, sklu posud nevyklý, se vyhnul výkladní skříní a šel za mnou krok co krok. Ale po zmrzlině na to zapomněl, vyšel ven první, ale dveře neotevřel. Servírka vykřikla a upustila podnos s kávou. Já jsem se to snažila napravit, řekla jsem, že jí škodu zaplatíme. Violens se koukal zvenčí, viděl, že se něco děje, načež se stejným způsobem vrátil. Servírka se skácela, lidi začali ječet, babička vylítla z cukrárny a omdlela na ulici. Violens vyletěl za ní. Přišel vedoucí a já mu všechno zaplatila.

Babičku a Violense jsem našla ve stojícím taxíku. Seděla vzadu a on ji třel zápěstí.

Vrátili jsme se vyčerpaní. Jen Violens ve své předpodstatnělosti byl svěží a plný dojmů, celý šťastný.

Byl nadšený, když mu máma slíbila ukázat živého koně. Přivedla mu ho až domu, totiž přijela na něm, a on se s ním hned spřátelil, právě tak jako se všemi našimi psy. O bílých tygrech vyprávěl mamince už asi stokrát.

Violens už viděl Olinu! Přišla k nám s rodiči, Violens musel být neviditelný. Olina byla obzvláště krásná, poučovala mě o módě, chválila mou štíhlost. Martin vyprávěl o Kanadě. Večer jsem se ptala Violense, co jim říká. Odpověděl, že ho zajímá země u modrého moře, ale když se o ní přestalo mluvit, odešel na procházku. Olina ho vůbec nezaujala! Jsem šťastná!!!

Včera ráno jsem prohlásila, že už to nevydržím, že jsem o tom mlčela, ale už nemohu, půjdu za profesorem a jeho lidmi, i když je na mě naštvaný pro tu otravu a i když je tam ta nepřátelská skupina. Táta řekl, že jsem to mohla říct hned, že profesor vůbec není naštvaný, naopak, ptá se na mě, a skupina už neexistuje, už se dělá jen v laboratořích a z volentérů si tam nechali jen Mirka.

"Večer tam půjdeme!" řekla jsem Violensovi.

"Viditelně?"

"Ne, zatím ne. Víš, i když jsem nechala brašnu ve vimanu, to složení půdy si pamatuju a ty je jistě znáš."

"Jaké složení?" ptal se.

Vysvětlila jsem mu, oč jde, on horlivě přikyvoval, sám přinesl papír a pero. Napsali jsme, co jsme potřebovali.

Šli jsme rovnou do laboratoře a Violens byl neviditelný. V laboratoři byla jen Mudrová, stála u pultu, nic nedělala, na něco čekala, z papíru jedla namazaný chleba. Když mě uviděla, zavolala mi vstříc:

"Vilmo, to je dost, že ses ukázala! Co mi neseš?"

"To budete koukat!" řekla jsem tajnůstkářsky.

A pak jsem jí podala papír s chemickými vzorci a s návrhem, jak obohatit tu naši pozemskou půdu, co tu máme k dispozici.

Koukla na to zběžně: "Co to je?"

"Složení půdy, ve které ta semena vyrostla, a návrh."

"Návrh vidím," přerušila mě. Kousla do chleba a žvýkala. "Vilmo, co je to za blbost?"

"Přisahám vám, že je to autentické!"

"Nekecej. Proč jsi nepřinesla vzorek?"

"Uletěl mi do vesmíru."

"Nedělej si srandu. Taková blbost to zase není. Kde jsi na tom byla?"

"Na cizí planetě. A tamní Nepozemšťan je tu se mnou. Violensi, zjev se!"

Než mohla něco říct, Violens se zhmotnil a zadíval se na ni s pátravostí, kterou musel mít na tváři asi celou dobu.

"Do prdele," vydechla Mudrová a celou vahou klesla do sedačky.

"Do prdele," odpověděl jí Violens zdvořile, domnívaje se, že se právě přiučil pozdrav českých vědců. Zakoulela očima tak, jak to umí jen ona, vyskočila na nohy, zamumlala, že jde pro profesora, a utekla. Violens se ptal, jestli smí zůstat. Tolik toho o profesorovi a jeho lidech slyšel, tolik ho to všechno zajímalo, tolik toužil seznámit se s nimi, sblížit se, sprátelit. Prosil mě, aby se nemusel zneviditelnět.

"Teď už tu musíš zůstat!" řekla jsem mu. Ale nedodala jsem, že oni umí mlčet a v případě potřeby i lhát. Když se blížily kroky, Violens strnul. Narovnal se a čekal. Když se otevřely dveře, pozdvihl ruku k pozdravu - ani nevím, jak k tomu přišel. Vklouzli tam všichni, profesor, Mudrová, Anežka, Jindra i Mírek - stanuli tiší, fascinovaní nadpřirozeným zjevem, jeho pozdviženou rukou, jeho slavnostním výrazem, jeho důstojnou vážností.

Dívali se na něj, čekali na jeho oslovení. A on se uklonil a pak procítěně a se zvláštní mužnou něhou řekl: "Do prdele."

-----

13. kapitola

Ještě toho večera jsme vědcům všechno vyprávěli. Ale tentokrát to mělo jinou barvu než u nás. Vše bylo zasazeno do koloritu květů, keřů, bylin a stromů i s koloběhem jejich života v ročních obdobích planety devíti měsíců. Naše zážitky se zachvívaly na okraji, jako motýl na rampě slunečnice. Samozřejmě že je zajímalo i předpodstatnění, a byla jsem překvapena, že Violensovy vědomosti o něm - byť nevěděl zdaleka vše, co si Halberovi chránili - jsou tak hluboké, hlavně pokud jde o chemickou stránku věci. A prakticky si je mohl navodit, neměl však tušení, jak jsem se ho zbavila já, ani jak by se ho mohl zbavit on sám.

Přes všechno vzrušení se dovedli ptát věcně, všichni až na Mirka. Ten to prožíval jako dobrodružství, které měl prožít on a ne já. Jak rád by teď strhl Violensovu pozornost na sebe, jak rád by ho získal, aby patřil jemu a jeho partě a ne mně. Viděla jsem to na něm a skoro mi to bylo líto. Líto mi bylo, že jsem nemohla Violense hned po přiletu vzít za ruku a vést ho k Mirkovi, k partě a říct jim: Moji kamarádi. Jenže - kdybych měla kamarády, byla bych získala

Violensův tklivý a hluboký cit? Byla bych ho získala k pocitu, že jsme si podobní? Byl by se se mnou vydal k nám? Domů?

Smutněla jsem u stolu a Violens to zpozoroval. Byl z toho celý nešťastný tak dlouho, dokud moje smutné myšlenky trvaly. Věrný! Milující a milovaný! Tak milovaný, jak miluje?

Rozmluva kolem stolu se přelila do gejzíru plánů. Bylo toho tolik, v čem nám mohl Violens, Violens chemik a farmakolog, pomáhat! A nejen v rezervaci, ale v měřítku celostátním, a dokonce světovém! Na konci večera bylo schváleno, že zatím bude Violensova přítomnost naším tajemstvím, zatím, než se rozhodne, co dál, ale rozhodně půjde s profesorem do Prahy. A okamžitě je zařazen do našeho týmu. Hned nazítří měl být připraven letounek pana profesora a v něm poletí Violens na šňůru exkursí po botanických zahradách.

To bylo včera. Celý den jsem byla bez svého přítele. Měla jsem pracovat na zprávě o planetě devíti měsíců, měla jsem pomáhat babičce, která se dala do úklidu před podzimem, měla jsem si jít koupit nějaké věci do města, ale chodila jsem jak zbloudilá ovečka, všechno jsem začala a od všeho odpadla s divnou únavou. Zasnívala jsem se vestoje, třeba s polštářem v ruce, prožívala jsem znovu a znovu tklivosti na cizí planetě - ty tklivosti mezi mnou a jím. Tesknila jsem po vůni medu, po zlaté hadí kůži, tekly mi slzy z očí, když jsem si uvědomila, že to už je něco ztraceného, pila jsem žíznivě vodu a rozbila hrníček.

"Co je s ní?" vrtěla babička hlavou.

"No hádej," řekl dědeček, pak se rozesmál, babička se pousmála též a nechala mě na pokoji. Vyšla jsem do zahrádky. Bylo pod mrakem, ochladilo se, chystalo se na déšť. Kdepak jsou asi moje hrachory? Letí deštěm bůhvíkam. A Halberovi také letí bůhvíkam a taky se jim snad stýská.

Babička mě zavolala na oběd. Sedla jsem si ke stolu, ale jíst jsem nemohla, a dědeček se vůbec nezlobil.

V půl sedmé jsem už byla v laboratoři. Nebyl tam ještě nikdo, jen Mírek. Neměl bez Mudrové co dělat, točil se na stoličce před pultem.

"Ještě se nevrátili," řekl mi místo pozdravu.

"Tak počkáme," řekla jsem a sedla si na stůl.

"Ty, Vilmo, já už mám plány pro náš kroužek na příští rok."

"Jo?"

"No jo! Violens přece bude jezdit z Prahy k vám a mohli bychom dělat kroužky v sobotu, a on..."

"A on bude se mnou. Není to jasné?"

"Ty chceš z kroužku vystoupit?"

"Jednak jsi zapomněl, že příští rok je maturitní, a jednak na to, že mám jistých lidí plný zuby."

"Řeknu Violensovi sám!"

"Zkus to!"

Mírek se zasmál: "Ty myslíš, že tě bude pořád poslouchat?"

"Co je ti do toho, co si myslím," řekla jsem prudce.

"Myslíš jako blázen," řekl výsměšně.

"Tak se se mnou nebav! Já totiž vím, co si myslíš ty! Závidíš mi mou cestu, závidíš mi Nepozemšťana, závidíš mi, že jsem se klidně vrátila do týmu, zatímco tvoje lidi profesor vyhodil a vyhodí i tebe, když si to budu přát!"

"Nevyhodil!" vykřikl. "Práce pro volontéry skončila! A co bych ti záviděl! Violense si neudržíš a přepodstatnit se s jeho pomocí mohu taky, a..."

"A sestrojít viman, ne?"

"Po sluneční soustavě mohu i bez vimanu!"

"Seš blbec," řekla jsem mu.

"No vidíš, jaká jsi. A já včera myslel, že teď budeš jiná, že příští rok..."

Vzhlédla jsem k němu s nadějí. Ale on řekl s odporem:

"Jenže ty jsi pořád stejná, nesnášenlivá a sobecká."

"Zatímco ty jsi skvělý, co?"

"Já se tolikrát snažil toto léto - ale ono na tebe dojde, tebe přejde ta povznesenost! Violens zatím nepoznal jiné holky."

"Mlč!" zařvala jsem vztekem.

"Mohu mlčet, ty to víš i beze mě a víš, co bude, až pozná holky s dobrou povahou, nejsi kromě toho ani nejchytřejší, ani nejhezčí!"

Hodila jsem po něm baňku, nebudu mu přece vykládat o Violensově bytostné věrnosti, hodila jsem po něm také železný klíč, nepřiznám se ke strachu, který je absurdní, hodila jsem ještě zkumavku, on uskakoval, dveře se otevřely a sklo se s břinkotem rozletělo pod nohama Mudrové, za níž zůstal stát profesor, Violens a ostatní.

"Co se tu děje?" ptal se profesor.

"Pereme se," řekla jsem celá roztřesená vztekem.

"Neříkal jsem vám, jaká je?" zavřískl Mirek.

"Uklid'te to, dejte si studenou sprchu a přijďte do pracovny."

Seděli jsme v pracovně a já byla celá nešťastná z toho, co se právě o mně z mého chování Violens dozvěděl. Co si teď myslí? A on se na mě díval jako by mě viděl poprvé, brečela bych. On mlčel, všechno odreferoval profesor. Pak odešla Mudrová s Mirkem do laboratoře, profesor do svého pokoje a studenti do pracovny pro zvláštní výzkum. Mě vzal Violens mlčky za ruku a vedl mě budovou k tátově pracovně, kterou měl rád. Chtěl se mnou pohovořit, to bylo jasné. Ale zatím mlčel. Rozsvítil malé světlo u pohodlného zákoutí se širokým měkkým gaučem, velikými křesly a stolkem, na němž kromě lampy stál dřevěný starodávny svícen. Možná právě ten svícen se svíčkami přitahoval Violensovu duši, uvyklou ohňům a ohnivým barvám. Unavená jsem klesla na gauč.

"Proč mlčíš?"

Zavrtěl hlavou.

"Byla cesta zajímavá?"

"Ano, to už jsme říkali u profesora."

"Proč se tak díváš a nemluvíš?"

Potřásl hlavou. Vypadalo to, jako kdyby mi neuměl odpovědět.

Tu mě něco napadlo:

"Violensi, poznal jsi na té cestě nějaké dívky?"

"Všude byly dívky."

"A jaké byly?"

"Milé. Většinou. A velmi pěkné, líbí se mi vaše oděvy, vlasy, i těla."

Slovo "těla" řekl se smutkem.

"Co je ti? Díváš se, na něco myslíš, chtěl jsi se mnou mluvit, a teď mi nic neříkáš," řekla jsem plačtivě.

Ještě chvíli mlčel.

Pak ke mně přišel a řekl: "Už jsem si to ujasnil. Celou cestu jsem byl v duchu u tebe, myslel jsem na to, jak jsem tě držel v náručí, tam u nás - toužím po tobě. Jsem předpodstatněné strašidlo, a přesto po tobě toužím."

"Toužím," opakovala jsem po něm a uvědomila si příčinu svého dnešního šílení. Objala jsem ho kolem krku a on se ke mně přimkl s dlouhým zasténáním.

Svíčky svítily z posledního vosku, když se z polotmy jakoby proti mně a mně vstříc rozzářila oslnivě zlatá křídla. Nebyla to vzdušná křídla, byla to mramorově pevná hrud' a skvoucí ramena pokrytá hadí hladkou kůží na živoucím, nepřepodstatněném těle obyvatele planety devíti měsíců s tváří řeckého boha pod svítící přílbou temně mahagonových vlasů. Pocítil sám svou velikou sílu, svou tíhu a moc. Odpoutal se ode mě beze slov, jásal jen záblesky smaragdových očí. Tygr! Zavřela jsem oči oslněna tím vším, mé oči nesnesly už nic navíc, mé smysly a cit také ne.

Co s námi bude teď?

-----

14. kapitola

Je už polovina srpna. Za námi jsou dny palčivých polední, minuly deště, dny, které jsou na Pustince pro naši rodinu obdobím snů, předčasný podzim vane z polí, ovoce padá do trávy, a mnoho mých květin ve staré zahradě u starého domu tety Lynty skončilo pro tento rok s květy a semínka, bobulky a tobolky čekají, abych je posbírala. Ale já nejdu do starého domu, držím se v hájovně, ponořená do svých vlastních představ a vyhlídek, šťastná, ustaraná, zamilovaná. Jaká jsem byla na počátku léta! Smutná a vemluvená sama sebou do nekonečné opuštěnosti. A teď? Navěky patřím jedinému muži, podle zákonů jeho světa, a on navěky podle nich patří mně a oběma nám to připadá tak samozřejmé a přináší nám to takový mír a takovou jistotu pro budoucnost, že mám závrať, když na to myslím, a nemohu ani uvěřit tomu, co tak bezpečně vím, tak bezpečně, jako nic jiného na světě.

O Violensovi už mnoho lidí ví. Někteří znají celou pravdu.

U nás doma maminka první vyslovila otázku: "Jak se to stalo?"

Violens u toho nebyl, ostatní z hájovny ano... Byla omráčena, viděla jsem, že nikdo z nich něco takového nečekal. Všichni byli omráčeni, ale nechali zprvu mluvit jen mámu.

"Tys to udělala ze zvědavosti? Jako pokus? Ve snaze mu pomoci?"

"Na to jsem nemyslela, na nic jsem nemyslela, než na samotnou lásku. Toužili jsme jeden po druhém od první chvíle. Proto jsme se vrátili na Zem."

"Chceš si ho vzít za muže? Tady? Na Zemi?"

"Podle jeho etiky jsme už manželé - jsem napořád jeho žena."

Chvíli nikdo nepromluvil. Dědeček Jáchymovský chtěl, ale babička Julie ho pohladila po ruce a dala mu znamení, aby mlčel. Táta se na mě nedíval, a dědeček Foltýn z něj nespustil oči.

"Je to vlastně ideální partner," pokračovala po pauze maminka. "Je vzdělaný, hodný, inteligentní, má tě rád, to všechno... Jen je zlatý a příliš, příliš z daleka."

Dědeček Jáchymovský se už neudržel: "Tak! Takhle zrovna za mého mládí mluvily černé maminky, když si dcera chtěla vzít bělocha a naopak! Že se nestydíš! Ještě jí řekni, že je v prvé

řadě škola, maturita. Volba muže že je něco navíc, na co ještě nemá myslet, a pak to ještě můžeš..."

"Ty mi nadáváš do zpátečníků!" vykřikla máma.

"Zasloužila sis to!"

"Křivdíš jí," řekl mírně táta. "Předkládáš jí myšlenky, které napadly tebe a které sám u sebe zamlčuješ."

"Hm," řekl dědeček a pohlédl na mě.

"Hm, asi máš pravdu. Ale ona je tu skutečně jedna choulostivá, moc choulostivá otázka - jestli budou mít děti, jak budou vypadat? Kříženci tří planet - pomyslete si! Třeba je vůbec nemohou mít."

"Tři planet," řekla pobaveně máma. "No jo! Ale myslím, že jde o tvory mnohem si podobnější, než třeba..."

"Vilmo, přestaň!" okřikla ji babička se smíchem. "Pro tebe vnoučata a štěňata - žádný rozdíl!"

"Až na to, že ji ta štěňata víc zajímají," řekl trpce dědeček Foltýn, který se nesmál.

Měl pravdu do té míry, že máma rozjela téma genetiky. Hádala se s dědečkem Jáchymovským, dědeček Foltýn se zlobil, babička smála a tatínek se konečně zařadil na mě:

"A kde zůstal Violens?"

"Čeká na tebe v tvé kanceláři."

Tatínek přikývl, byl by rád něco řekl mamince, ale neuplatnil slovo v rozepři a tak se zvedl a odcházel.

Nevím, o čem mluvili. Ale když se večer vrátili, byli oba klidní a oba mě políbili.

Tehdy v noci jsme k ránu vzbudili profesora Bílého, a řekli mu, co se stalo. Byl vyděšený z jevu, pro který neměl vědecký klíč, nechal ve svém pokoji Violense celý den a ošetřoval ho, když dostal ze své proměny a obtíží adaptace mírnou horečku. Zatelefonoval do Prahy a druhý den měly přijet nějaké lékařské kapacity. Já jsem šla domů a celý den prospala až do chvíle, kdy jsem se vracela k práci. Ale nic jsem nedělala, byla jsem v profesorově pokoji u Violense. Nechtěl jíst, jen pil bylinkový odvar, styděl se za svou bezmocnost, ale neposlal mě pryč, byl šťastný, že jsem u něho, i když jsem nic nepovídala, protože ho všechno unavovalo. V té chvíli jsem ho milovala opět novým způsobem a říkala jsem si, že žít s někým milovaným je krásné i ve chvílích slabosti a troše strachu, velký strach jsem o něj neměla, nevěřila jsem, že by se mohl ocitnout v opravdovém nebezpečí.

Brzy ráno někdo zaklepal. Vstoupili dva cizí muži, profesor a Mudrová, která ho právě tak jako pražští lékaři viděla poprvé proměněného. Nevyjekla, ale koulela očima na plné obrátky. Lékaři se ovládli, jen jeden trochu zbledl.

Na lůžku před nimi ležela pozlacená socha Apollona, ale dýchala, a upírala na ně žhnoucí smaragdy.

Ostýchali se ho, určitě se i trochu báli, nevěděli jak začít a jak ho oslovit, znali jeho jméno, ale mohou je použít jen tak?

Profesor zachránil situaci: "Violensi, to jsou lékaři z Prahy a chtějí vám pomoci, řekněte nám, jak se vám daří."

Violens se trochu zdvihl na lokty a pravil: "Stojí to za hovno."

"Mudrová!" zařval profesor. "Já tě přetřhnu!"

Pánové byli vyjevení, já se trochu styděla, ale Mudrová se rozchechtala tak, že musela dát nohy křížem.

Nakonec se rozesmáli všichni a lékaři přistoupili ke svému nemocnému.

Dopadlo to tak, že byl Violens do dvou dnů v pořádku, jen poněkud malátný, tatínek a maminka za ním přišli, a taky dědeček Jáchymovský s babičkou. Zvykli si na jeho oslňující zjev rychleji, než ostatní. Lékaři jsou tu dodnes, jednou vzali Violense do nemocnice, a tak už ho vidělo dost lidí. Je z toho náramná senzace, povídá se, že si vědci z Prahy přivezli na návštěvu k profesorovi Nepozemšťana, a že se odstěhoval k ředitelovi a namlouvá si jeho dceru. Od časů Jana Halbera nebyla naše rodina v ohnisku takového zájmu - ale my už jsme otužilí. Ani jsme to předem nevěděli...

Jednou dopoledne jsem vzala Violense na Pustinku. Četl předtím mamčin deník a byl zvědavý na to, jak to tam vypadá, a na lidi, kteří s maminkou prožívali návštěvu Jana a Vilmy. Doma byl jen Martin, Mada a samozřejmě Lynta. Violens se k Martinovi hlásil, viděl ho už, ale tenkrát byl neviditelný. Martin byl z toho chvíli špatný, protože to nechápal a nikdo mu to nevysvětlil. Ale ochotně vyprávěl o zemi při modrém moři, rozpovídal se, vykládal i o degrech. Ptal se, jestli na Violensově planetě existuje něco takového, div se nezbláznil, když slyšel o vimanech, jenže farmakolog mu neuměl říct nic o konstrukci. Jan s Vilmou dostali vimany odjinud a umí je jen řídit.

Chodili jsme po zahradě a já ho právě dovedla ke své zpustlé, osiřelé zahrádce, kterou mi laskavý Martin jakžtakž zaléval. Přišla za námi Mada, která nemohla ovládnout svůj třes před Nepozemšťanem, nervózně se smála, pořád si ho prohlížela a opakovala tu a tam dvě věty: "Jen aby se vám u nás líbilo - a - čím vás jenom uctím." Mrkala na mě, vzala mě na stranu: "Je to pravda, že si tě namlouvá?" Řekla jsem: "To není žádné tajemství. Zůstane tady, a bude se mnou žít."

"A co, proboha bude dělat?"

"To se ukáže. Nevíš, že pracuje v rezervaci?" Řekla jsem jí všechno a nic.

Všechno, co jsem jí řekla, věděla totiž už od mámy, která si s ní skoro každý den telefonuje.

Když jsem ho vedla k Lyntě, měla jsem strach, že tak stará paní takovou podívanou neunes. Začalo se jí to v posledních dnech mást v hlavě.

Když jsme vstoupili, vůbec mě nevzala na vědomí, myslela, že si pro ní přišel anděl. Klaněla se mu, podávala mu květiny, a uvedla ho tím do strašných rozpaků. Přijal květiny a ona se ho pak ptala, jestli je příliš hříšná. On řekl: "Já nevím."

Chtěl jít pryč. Ona si položila ruku na srdce, přísahala mu, že bude činit pokání, a klesla vyčerpáním do křesla. Šla jsem k ní. Ale to už tam byla Mada a poslala nás pryč.

Šli jsme do mého - vilmovského - pokoje, a já mu říkala o skleróze a stáří. Dost ho to zajímalo. Těšila jsem se, že budeme v pokojíčku sami a věnujeme romantickou vzpomínku jeho strýci a tetě. Ale v pokoji na mém lůžku seděla nejmladší Olina v bílé říze a zlaté paruce, po zuby ozbrojená k děláni dojmů a okouzlení. Já i Violens jsme se zarazili. Ona se vlídně pousmála a řekla: "Věděla jsem, že sem dojdete a chtěla jsem být s vámi sama."

Za mnou sem jaktěživa nepřišla!

Nepovedlo se jí být vznešená jako princezna, protože Violensův zjev ji omráčil, a mluvila rty, které nedokázala dát od sebe, a celá se roztrásla.

"To je Martinova dcera," řekla jsem lhostejně a zbytečně, protože ji již Violens znal.

Přistoupila k němu a podala mu ruku.

Stiskl jí ruku, sklonil se k jejím vlasům, nadechl se vůně.

Vzdychla, málem se mu skácela do náručí. On myslel, že opravdu omdlévá, chytil ji a držel od sebe, nechtěl, aby se k němu přivinula. Ona se vztekle podívala na mě. Já jsem se jen usmála.

"Nechtěla bys zmizet, drahoušku? My bychom se rádi seznámili mezi čtyřma očima."

"Už jsme seznámení," řekl Violens, pustil ji, vzal mě za ruku a táhl mě pryč.

Chudák Olina. Vsadím se, že tohle je její první prohra!

Od rodiny na Pustince jsme se vydali k Alenině rodině, našli tam i Miju, po kterém Violens po přečtení deníku toužil. Violensovi se podařilo to, co se nepodařilo mně, totiž vzbudit Mijovi dětské vzpomínky. Alena nahrávala, bylo to moc hezké a ti dva, skoro stejně staří, se sprátelili.

Zítřka mám narozeniny. Maminka chystá velkou slavnost pro celou rodinu a profesorův tým. Violens pozoruje přípravy a kroutí hlavou jako štěně.

-----

15. kapitola

Vždy kolem dvaadvacáté hodiny máme přestávku, a v ní chodívám s Violensem do tátovy pracovny. Jsme spolu sami. Něco si uvaříme, něco vypijeme, zapalujeme svíčky a prožíváme blaho své pospolitosti. Tehdy si také nejvíc řekneme. Tak tomu bylo i v předvečer mých narozenin. Už jsme seděli u svícnu a Violens povídá, jak si na to právě vzpomněl:

"Dnes odpoledne, když jsi tu nebyla, jsem měl návštěvy."

"Olina?" řekla jsem podezřívavě.

"Olina také," řekl klidně a zadíval se do sklenice šťávy.

"Co ti chtěla?"

"Zvala mě k nim. Mohl bych tam s nimi být až do té doby, než se ukončí výzkum. Mohl bych si to tam prostudovat."

"To je blbost!" vykřikla jsem. "Profesor ti může opatřit cestování kamkoliv po Zemi, neřekl ti to?"

"Ano. Já jsem to taky tak Olině řekl, ale ona mluvila, že bych u nich byl tak doma, jako tady v hájovně, a že bych bydlel u moře. To by bylo krásné! A ona že by - co se stalo? Proč se tak hněváš? Ty se hněváš na mě! To mi dělá bolest, velikou bolest!"

"Žárším!" vybuchla jsem.

"Žárším," opakoval.

"Copak nevíš, oč jí jde? Chce mi tě vzít! Chce, abys miloval ji!"

Myslela jsem, totiž doufala jsem, že se bude tvářit nechápavě, že žárlení a přebírání milence pro něho bude něčím absurdním, ale překvapil mě. Řekl: "Ano, myslím, že tak nějak to s ní je."

"A ty?"

"Je mi smutno. Jste z jedné rodiny, i když nebydlíte v jedné usedlosti - a nemáte se rády! Já jsem řekl, že nepůjdu nikam bez tebe, ani na krátký čas, a ona se hněvala, řekla, že jsem hloupý, ty se hněváš teď. Proč? Nepřijal jsem přece lidské zlo!"

"Lidské zlo," řekla jsem zoufale. "To tedy myslíš i moje zlo. I já jsem zlá."

"Nevím," řekl velice vážně. "Možná, že i ty jsi zlá. Proč tě nemají rádi?"

"Kdo mě nemá rád? Ty myslíš u nás? Doma? Naši?"

"Ne!" bránil se zděšeně. "Vy jste krásná rodina, jsem s vámi šťasten, kdepak!"

"Tak lidi tady?"

"Profesor a Mudrová tě mají rádi. Ti dva, co jsou milenci, jsou lhostejní. Ale přišel za mnou odpoledne Mírek a přivedl svou partu. Hocha Honzu a dvě dívky."

"Dvě dívky?"

"Ano. Milé dívky. Zvali mě, abych jim pomohl ve škole v..."

"Botanický kroužek," řekla jsem nešťastně.

"Mě to potěšilo, ale oni mluvili, že mi to nedovolíš. Ty mi nedovolíš radost?"

"Violensi! Řekli ti přece ještě něco, poznal jsi, že mě nemají rádi!"

"Řekli, že jsi moc dobrá botanička, že by tě měli rádi mezi sebou, ale že jsi nesnesitelná."

"Copak jsem ti neříkala už tam u vás, jak to je?"

Zoufale jsem se na něj podívala a se zděšením si uvědomila, že všechno chápe, že mu nic nezůstalo skryto. Schovala jsem obličej do dlaní.

"Vilmo, myslíš, že to bylo správné rozhodnutí chtít zůstat tady? Možná, že vůbec nepatříš mezi pozemšťany a já se bojím toho okamžiku, kdy si někdo o mně pomyslí - Violens je zlý! Ale já vždycky budu jiný, a vždycky budu milovat jako muž jenom tebe. Ale co když si budeme ubližovat, i když..."

Nedomluvil, protože jsem se rozplakala bezvýhodností, a on ke mně přišel, aby mě obejmul. Ale právě tak, jako já, nevěděl, co si počít.

V pravý čas zatloukla na dveře Mudrová. Nešla dál, zařvala za dveřmi: "Utíkejte do laboratoře! Dávám do urychlovače klíčení ten váš program! Slyšíte?" Zabouchala znovu. "Hodina Há! Hodina Há!"

Spěchali jsme za ní a připojili se k lidem, kteří už seděli u monitoru. Všichni byli napjatí. Mudrová stiskla páčku. A stalo se: Veliké zrno z cizí planety v humusu, který jsme sestavili s Violensem, leželo v urychlovači několik děsných minut, dlouhých jako hodina, leželo bez hnutí, bez života, bez naděje. Ale pak náhle puklo, vyrazil blankytně modrý klíček, vzpínal se, vyrazily modré lístečky a pak přišly pupeny, trvalo to tak dlouho, dlouho. Když vykvetl první světlounce zelený květ se stříbřitě bílými okraji, byla už půlnoc. Konečně jsme vydechli. Seděla jsem jako v transu.

"Vilmo, slyšíš?" Předě mnou stál Mírek. Ostatní jsem neviděla.

"Co chceš?"

"Je to veliká věc! Světová! Já vím, že na tom máš stejnou zásluhu jako Violens. Celé odpoledne na tebe myslím. Nemáme přece myslet na lidi především pro jejich chyby, ale na to, čím ty chyby strašně moc ustupují do pozadí. A není nejlepší lidská vlastnost, že dovedeme začínat vždycky se vším znova? I se sebou?"

Tu jsem uviděla za ním Violense. Smál se šťastím: "To je opravdu krásná vlastnost!"

Podívala jsem se na něj. Touží tady zůstat! Touží po tom, abychom nebyli zlí, touží po tom, aby mi tu bylo dobře, abych měla přátele, aby mě přátelé měli rádi - no co - pomyslela jsem si. Nepůjde to třeba s těmihle, ale můžeme si najít jiné! Lepší!

A profesor mi nahrál. Rozpustil sešlost a nechal si u sebe jen mě a Violense. Řekl nám něco nádherného!!!

Od října půjdeme oba do Prahy. Budeme studovat astrobotaniku! Už nedodělám tady školu. Budeme mít manželský byt. Budeme sami, budeme mít tisíce přátel!!!

Všechno je už hotové a zařízené. Záleží jenom na nás.

Objímali jsme profesora, konečně se všechno vyřešilo, byli jsme šťastní! Byli jsme šťastní!!!

Skvělá nálada nám vydržela až do mých narozenin. Slavilo se na zahradě, natáhli jsme lampiony. Přišla celá rodina, i Lynta. Přišel profesor s Mudrovou. Anežka s Jindrou museli už ráno někam odjet a Mirka jsem nepozvala. Mudrová si náramně notovala s dědečkem Jáchymovským, popíjeli víno, chechtali se. Profesor chodil od skupinky ke skupince, dědeček Foltýn pomáhal v domě babičce Julii chystat objednané lahůdky, které nám vozili z města. Oliny lezly za Violensem. Lynta seděla v čestném proutěném křesle a vše pozorovala. Alena stála u ní a musela odpovídat na všechny dotazy a Mija se držel mě. Daly jsme mu s maminkou přečíst ten deník, v němž vystupuje jako přítel strašidel, hrozně se mu to líbilo, chtěl o tom pořád mluvit.

Nálada byla vynikající. Maminka dělala veselou spojku mezi domem a zahradou. Martin s tátou jí střídavě provázeli jako panoši a spolu s nimi celá naše smečka psů. Úplně něco jiného, než "zolinované" narozeniny Lynty! Tady se Oliny neprosadily. Když jim Violens utekl ke mně a k Mijovi, byly chvíli zoufalé, bezradně samy. Pak k nim přišel profesor - a ony ho už celý večer od sebe nepustily.

Ale když došlo na dárky, ukázalo se, že jejich dary byly nejskvostnější. Lehoučké látky a zlaté ozdobné řetízky. Navěsila jsem si je na sebe, Violensovi se líbily. Profesor a Mudrová mi dali knížky, rodiče nádhernou brašnu a pak následovaly bonboniéry, vzácné květiny a všechno možné.

Mija přišel nakonec. S hlasitým uchechtáváním mi podal placatý balík. Já hned věděla, co to je, protože jak mi ho dával, povídá: "Tentokrát je to vodovkama!" Violens stál vedle mě a také se smál. Rozbaluji dárek.

"Ale Mijo, kde jsi to sebral?"

Podíval se a zbledl. Byla to sice předpokládaná sova z nudlí, ale oči neměla namalované vodovkama. Lynta vykřikla. Maminka přiběhla, aby mě chránila. Ale bylo pozdě. Acháty sovích očí zářily a zářily, přímo na mě a na Violense. Viděla jsem, jak od nás všichni odstupují. Viděla jsem, že se Lynta svezla na zem. Než skončila noc, byla mrtvá. Mrtvá jako nudlová sova, jejíž oči vyzářily.

Vzali jsme se s Violensem za ruce, ale ony se nám proluly jedna skrz druhou, duchovitější než kdykoliv předtím. Byli jsme jako pápěři, byli jsme neviditelní, byli jsme bez moci, a tomu vanutí, které zasvětilo zahradou, jsme byli vydáni na milost a nemilost.

A náhle stojíme na modrém světelném chodníčku, nevidíme už zahradu, díváme se vzhůru, nevidíme však ani viman. Jen tři postavy na témže modrém jazyku děsu.

Jan Halber, uražená vznešenost, která se bude mstít. Vilma Barešová, zlomená a bez vůle. A temně šedý obr ze souhvězdí Gem, s dokonalými rysy satanské tváře, v stříbřitém odění...

-----

16. kapitola

Já, Violens Halber, beru pero, které vypadlo z rukou mé ženy. Nemáme sílu, jsme průsvitní a bez tělesných sil. Psát pro nás znamená vyčerpat poslední zbytky vůle. Až naleznete náš deník, věřte nám, nechtěli jsme od vás odejít, opustit vás. Milujeme vás, milujeme hájovnu v rezervaci, její obraz si odneseme s sebou a vystavíme ho kdekoliv, kde se přizpůsobíme životu cizích...

Bloudíme po lesích.

Blížíme se k vám a zase se vzdalujeme.

Ale dlouho nás nenechají. Zničili náš pozemský život, nezůstalo nám nic než naše nesmrtelná láska.

-----

17. kapitola

Záznam RNDr. Heleny Mudrové, DrSc.

Dne 24. srpna 1999 jsem byla pověřena akademikem profesorem Jiřím Bílým, abych setrvala v rezervaci po jeho odchodu do Prahy za účelem sestavení komise k vyšetření posud nedefinovaného jevu, prozatímně nazvaného Kosmická transsubstanciacie. Komise provede šetření na místě výskytu zmíněného jevu, tj. v rodinách Foltýnových a Loňkových. Mně připadl úkol provést předběžné šetření a pozorování, dojde-li k registrovaným úkazům v jmenovaných rodinách a okolí.

Impulsem k zahájení průzkumu bylo totální zneviditelnění dvou transsubstanciováných jedinců, Vilmy Foltýnové, studentky, dcery ředitele rezervace Jana Foltýna, a Nepozemšťana zvaného Violens, občana blíže nelokalizované planety, řečené Planeta devíti měsíců, údajně se nalézající v planetárním systému Proxime Centauri.

V první řadě uvádím, co je v obci známo všeobecně. Po rozhovoru s několika starými občany je zřejmé, že v roce 1934 došlo k jistým okultním jevům, které způsobily zneklidnění občanstva. Okultním jevům předcházela nevysvětlitelná současná smrt (na různých místech) Vilmy Barešové, svobodné dcery hajného Bareše, a Jana Halbera, studenta farmacie. Tito se po smrti, dle ústního podání, nějaký čas zjevovali ve formě, která podle současných poznatků je identická KT v zárodečném období. Okultní jevy pominuly a nastaly opět až v roce 1939, pak v roce 1959, 1979 a naposledy letos. Zjistila jsem tudíž, že se od roku 1939 opakují po dvaceti letech. Od Vilmy Foltýnové, rozené Kalistové, praneře zesulé Vilmy Barešové a manželky prasynovce zesulého Jana Halbera, získala za účelem informování komise pro výzkum KT dva rodinné deníky z let 1979 a 1999, nerozvádím dále, co je známo příbuzným šetřených, ale přikládám je, jako dokumenty, jež je třeba opsat a vrátit majitelce.

Na základě vlastních pozorování a šetření uvádím toto: Z rodiny postižené jevy KT jsem během výzkumné práce ve zdejší rezervaci poznala dne 13. července 1999 pana Jana Foltýna, ředitele instituce. Působil na mne dojmem člověka nemístně plachého až nesmělého a doporučuji, aby medicínální členové komise prošetřili jeho psychický stav. V současné době se nalézá v psychiatrické léčebně.

Dne 15. července 1999 byla mně a ostatním účastníkům výzkumu představena nyní transsubstanciovaná Vilma Foltýnová, osmnáctiletá. Byla zařazena jako volontérka do skupiny prof. Bílého spolu se studenty přírodovědné fakulty. Dělal na mne dojem dívky průměrné inteligence se slušnými znalostmi botaniky, najmě luskovin. Psychicky vykazovala značné asociální sklony, vyvolávala konflikty se svými spolužáky a byla u nich neoblíbená. Od studentů jsem se dověděla, že neoblíbenost V. F. je ve škole všeobecná. Dotazem u třídního profesora jsem zjistila, že prospěch V. F. je velmi kolísavý. A rovněž její chování. Z deníku jmenované vysvítá, že ač byla kolektivem kritizována, neuvědomila si svou situaci a cítila se ukřivděna, což ji vedlo k myšlenkovým, scestným únikům. Po 2. srpnu onemocněla, transsubstanciovala - viz deník. Po návratu vykázal značné změny její zjev. Její psychika byla zjemnělá jen mírně, zřejmě v důsledku citového vztahu k nepozemšťanovi V., avšak vůči spolužákům zachovala nepřátelský vztah. Taková zůstala až do nevyšetřitelného zmizení.

Dne 13. srpna 1999 přivedla ke mně do laboratoře nepozemšťana Violense v neviditelném stavu, tedy částečně nedokončené transsubstanciaci, avšak schopného již mírně hmotných jevů, včetně zjevení. Violens na mě dělal dojem nesmírně inteligentní bytosti a velmi chápavé. Psychicky se jevil vyrovnaný, klidný, přes své para postavení neobyčejně přátelský, družný a projevující silné milostné zaujetí vůči Vilmě F. V posledních dnech vystupovali oba zmínění jako manželé.

K zmizení došlo na rodinné slavnosti na zahradě u domu, obývaného rodinou ředitele Foltýna. Vilma F. měla narozeniny. Dostala dar od svého strýce Milana Loňka, důstojníka námořnictva. Výtvarný předmět byl neznámými silami doplněn o tzv. acháty, které se beze zbytku vyzářily směrem k V. F. a Nep. V., čímž způsobily jejich totální transsubstanciaci, že tito pozbyli schopnosti zjevování a doznali takový úbytek tělesných sil, že dokázali jen písemně zaznamenat, co se stalo, načež ustaly i písemné projevy. Je s podivem, že byli uneseni a přece setrvali - jak lze předpokládat - na zemi, a únosci též. Jsou-li zde ještě - nelze zjistit. Nedochozí k naprosto žádným okultním jevům, až na kratinké zjevení zcela nemateriální ženy mezi pozůstalými na pohřbu paní Leontýny Hellerové, při čemž sami příbuzní nedovedli říct, zda jde o Vilmu Barešovou, či Vilmu Foltýnovou.

Dotazovala jsem se oněch příbuzných, neboť sama jsem se pro pracovní zaneprázdnění pohřbu nezúčastnila, což mi bylo akademikem Bílým telefonicky vytknuto.

Rodina Martina Loňka hned po pohřbu odcestovala. Pan Milan Loňka a jeho žena Alena jsou zdrceni touto událostí, dávají si vinu. Oba se dávají komisi k dispozici a jsou odhodláni riskovat i život na záchranu V. F. a Nep. V.

Otec V. F. je v nemocnici a rovněž na témže místě je i jeho tchýně, paní Julie Jáchymovská. Není dovoleno s nimi hovořit. Matka zmizelé, paní Vilma F., prohlásila totéž, co manželé Milan a Alena Loňkovi. Pomáhá mi shromažďovat zprávy. Dědeček, přesněji řečeno nevlastní dědeček zmizelé MUDr. Karel Jáchymovský odjel do Prahy s akademikem Bílým a bude členem

medicinální sekce komise. Vlastní dědeček Antonín Foltýn se stará o domácnost paní V. F., nedošlo u něho k psychické poruše, avšak odpírá jakoukoliv výpověď.

Souhrnem konstatuji, že s největší pravděpodobností došlo k definitivnímu únosu Vilmy Foltýnové a nepozemšťana Violense a neznám způsob, jak by jim bylo možno pomoci. Komise pravděpodobně jen zkonstatuje, co je o KT známo, nebude mít však prostředky k záchranným akcím ve prospěch unesených.

Dne 26. srpna 1999

-----

18. kapitola

Záznam RNDr. Heleny Mudrové, DrSc. - pokračování

Týž den, co jsem učinila první záznam, zazvonil telefon. Volala mi matka zmizelé. Došlo prý k okultnímu jevu. Pozvala mě na své pracoviště a zadržela na něm všechny svědky. Dostavila jsem se do kanceláře statku, kde mě očekávala zootechnička Vilma Foltýnová, dojičky R. R., M. S. a krmiči V. R. a E. T.

Sdělili mi, že během odpoledního dojení zaznamenali silný průvan ve stáji, který nebyl ničím opodstatněn. Přivolali zootechničku V. F., která však také nezjistila příčinu průvanu, který sílil a rozdouval ve stáji podivný pach, podobný směsi skořice a anýzu. Zvířata se začala plašit, pak náhle všechna ztichla, i průvan ustal, a došlo k jakémusi ztrnutí lidí i zvířat, při čemž vše vnímali, ale nemohli učinit pohyb a vydat hlas. Pak se pomalu se silným vrzotem otevřely dveře.

Vstoupila jimi polohmotná postava. Nápadná byla svým vzrůstem, všichni ji shodně odhadli na 240 až 260 cm. Rovněž nápadná byla i její barva. Kůži měla temně šedou, až do černa, ničím však nepřipomínala barvu černých pozemšťanů. Oblečena byla do svítivě šedé kombinézy poněkud připomínající brnění. Rysy zjevu byly dokonale harmonické, avšak nesmírně kruté, přesně takové, jak jsou v lidových vyprávěních popisovány tváře mýtických ďáblů. Prošel pomalu stájí, každému z lidí pohlédl do tváře, setrval pohledem na obličej mladší dojičky M. S. a rozchlípl přitom rty do jakéhosi šklebu. Ale nezastavil se, pokračoval v cestě, a na druhém konci stáje prošel zdí. Z toho jsem usoudila, že šlo o transsubstanciovaného jedince. Na základě deníku V. F. ml. pravděpodobně o občana planety ze souhvězdí Gem, o němž mi není nic známo, a což oznamuji astronomické sekci vznikající komise.

Poté jsem měla konferenci s paní V. F. Došly jsme k usnesení, že výskyt tohoto naznačuje, že i ostatní jsou na Zemi, což jsem telefonicky oznámila akademikovi Bílému.

Na základě toho, co jsem se dověděla o občanech souhvězdí Gem, vidím bezprostřední nebezpečí v sexuálním útoku šedého ďábla, jak jsem se rozhodla jej pracovně pojmenovat, na dojičku M. S., případně jiné ženy, a mým prvořadým úkolem je nyní zkomponovat nějaký ochranný prostředek proti němu. Nemám dost času ke komplexnímu řešení problému, rozhoduji se tedy

vyrobit prozatím jakési ochranné spreje ze silnějších sedativ - impotentiv, které by zde všechny ženy nosily při sobě.

Doplňuji záznam ráno: Celou noc jsem nespala. Vyrobita jsem prozatímní prostředek.

Dne 27. srpna 1999

-----

19. kapitola

Záznam RNDr. Heleny Mudrové, DrSc. - další pokračování

Konstatuji, že jsem zaznamenala okultní jevy na vlastní zkušenost, zde, v pracovně výzkumníků. Zabývala jsem se plněním reparovaných tub - sprejů, když jsem těsně za sebou ucítila chladný proud dechu mohutného živočicha. Nežli jsem se otočila, mihla se mi myslí představa zebra, jenž je v rezervaci chován ve velkém množství, ale ještě než jsem se po okamžiku nehybného ztrnutí otočila, živočich se lidsky zasmál, což zubři nečiní, a jeho smích byl jednoznačně nepřátelského, mě zlehčujícího charakteru. Když jsem mu byla čelem, zahlédla jsem mizející veliká fialová ústa, šklebící se, již se nesmějí. Když zmizela, ozval se chechot na opačné straně pracovny a znovu se objevila šklíbivá fialová ústa a rozšířila se o celý obličej, který měl nápadně dokonalé, dalo by se říci idealizované lidské rysy, avšak barvy velmi temně stříbrné. Přestal se smát, jeho rysy jakoby ztuhly až do mrtvé bezvýraznosti a zmizely. Ustoupila jsem až ke stěně, neboť úmysly zjevu byly evidentně nepřátelské. V tu chvíli se zjev zhmotnil celý, byl i postavou idealizovaným člověkem mužského pohlaví, barvy temně stříbrné, zbarvující se do modra, nikoli do šeda, jak o svém zjevení informovali pracovníci statku, nicméně usuzuji, že jde týž jev, což podtrhuje úkaz pachu, složený z pachu skořice a anýzu.

Jev se ke mně nepřiblížil. Nýbrž přistoupil k pracovnímu pultu a bral do ruky tuby spreje vyhotovené za účelem zneškodnění jeho agresivity. Některé rozmačkal a házel po podlaze, z výbuchů si nic nedělal, a nakonec jednu z tub pozdvihl, podíval se na mě, ukázal na ni prstem druhé ruky, něco mi se smíchem říkal nesrozumitelnou řečí, načež tubu vložil do úst, rozkousal ji, obsah se mu zajisté dostal do zažívacího traktu. Polkl několikrát, pak se usmál poněkud vlídně, rozepjal si oděv na zcela hladkých prsou a s rukama rozpaženýma jako k objímání se ke mně blížil. Začala jsem volat o pomoc, on se strašně rozesmál, zmizel a pak se neviditelný smál všude kolem mě, stála jsem na místě, on kolem mě kroužil. Nakonec, neviditelný, položil svou ohromnou ruku na můj krk, dechl mi skořicovou vůni bez anýzu do tváře, ucítila jsem políbení na tváři a pak byl klid, ticho.

To se stalo před půlhodinou. Snažím se přesně zaznamenat všechny své dojmy. Usuzuji, že měl v úmyslu - prdlajs!!!

Nic neusuzuji! Mám plné kalhoty strachu, já tu nezůstanu, jsem sama v rezervaci, nikdo nemohl slyšet moje volání o pomoc! Hajzlové, nechali jste mě tu samotnou, to se dělá?! Jde mi o život! Jestli mě tu najdete zardoušenou nebo znásilněnou kosmickým prasákem, to je vám u prdele,

co!!!! Teď hned zavolám zootechničce Vilmě, aby mě odsud okamžitě odvezla, já sama nemůžu, já se bojím a už se sem nevrátím!

Tak končí můj zápis ze včerejška. Šla jsem skutečně k telefonu a zavolala zootechničce Vilmě. Její tchán mi řekl, že je ještě v práci, u těžkého porodu. Řekla jsem mu, jak se bojím a on řekl, že přijde sám. Už pouhý lidský hlas kontrastující se skřeky toho netvora mě uklidil. Nejsem žádná hysterka a donutila jsem se klidně uvážit, že se vlastně nic nestalo. Buď měl prasácké úmysly a můj sprej, ač se mu vysmíval, jej zneškodnil, nebo neměl zmíněný úmysl, a chtěl mě jen vyděsit, což se mu podařilo, avšak - jen jednou!

Vrátila jsem se do pracovny a uvařila si kávu a z ledničky vyndala mísu se šunkovými chlebíčky. Jedla jsem a pila, potěšena gastronomickým uspokojením, a obohacovala hmotnou radost o estetický vjem, který mi působilo několik kosatců fialové barvy v bezbarvé skleněné váze.

Zase se něco děje!

Stonky kosatců se začaly ve váze vrtět jako nohy v posteli. A najednou se jeden vysoukal ven a zůstal viset kousek nad vázou. A za ním druhý kosatec a taky zůstal viset a pak k sobě ty dva sklonily hlavičky. Odtáhla jsem se od stolu co nejdál ve své židli. A tu slyším bolestný hlásek, tichounký, skomírající: "Heleno."

A byl to nezaměnitelný hlas Nepozemšťana Violense!

"Mluv, mluv, co se děje?"

Ale už se nic neozvalo, jen květy se maličko zachvívaly.

A pak jsem ještě zaslechla něco jako vzdech, jako pokus, beznadějný pokus promluvit - Vilma!

"Jste tu? Jste tu oba?"

Květiny se ke mně mírně nachýlily, jako by přikývly.

"Nemůžete mluvit? Nemůžete se zhmotnit?"

Květiny kývly.

"Ale pohybovat květy můžete!"

Květiny kývly.

"Je tu ještě ten prasák?"

Hlavičky se zavrtěly.

"Mohu vám pomoci?"

Květiny kývly.

"Ale jak?"

Jedna z květin se vznesla, dotkla se mé ruky a postoupila ke dveřím laboratoře. Šla jsem za ní, druhá se připojila. Otevřela jsem dveře, pak druhé, vedly mě k urychlovači. Urychlovač, pokud to členům komise ještě není známo, je vynález akademika Bílého a je dosud tajemstvím, poprvé použitým v rezervaci. Proto uvedu pouze to, že zapojením na elektrický proud dochází uvnitř dutého urychlovače k zrychlení všech biologických procesů.

A k němu mě vedou!

Srozumitelně mi ukazovaly, že chtějí dovnitř.

Pochopila jsem, že ti dva chtějí vstoupit do přístroje za účelem urychlení přizpůsobení, čemuž přisvědčili.

Vysvětlila jsem jim, že hrozí mnohá nebezpečí. Není jisto, že dojde k žádoucímu výsledku, může být urychleno odhmotnění s důsledkem zcela nepředvídaným. Přístroj není určen k humánnímu obsahu, může způsobit likvidaci organismu. A jaké prostředí jim mám dát? Je analogie mezi zeminou a látkami, které podporují přizpůsobení? Jedna z květin, předpokládám, že Violensova, mě vedla zpět do laboratoře a ukázala mi několik přípravků, kyseliny, alkoholy, mísu broskví, které jsem musela rozkrájet, dusíkaté hnojivo a další sajrajty, které jsem všechny měla nasypat do urychlovače. Váhala jsem. Mohu riskovat, že je zabiju? Necht' vážená komise posoudí moje rozhodnutí.

Jestli zahynou, není to pro ně lepší než existence, ke které je surové kosmické bytosti odsoudily?

Řekla jsem to dotyčným a oni se mnou souhlasili. Uvedu náš rozhovor:

"Tak tam vlezte, židle vám tam dát nemůžu, dřevo by tam nadělalo paseku. Sedněte si do těch sraček na prdel."

Květiny kývly.

"A upozorňuju vás, že jestli je Vilma těhotná, vylezete mi z toho tři a že neumím s dětmi zacházet!"

Květiny se zavrtěly.

"Tak už jste tam?"

Květiny, které byly uvnitř, se vznesly a spadly na zem k mým nohám.

"Já to jdu spustit a sednu si k obrazovce. Nemůžete z toho vylézt sami, budete pod tlakem. Kdyby se to nedalo vydržet, dejte mi znamení, budu čoučet na obrazovku."

A tak se také stalo. Šla jsem do vedlejší laboratoře, přitáhla si k obrazovce židli, sedla si ke zbytku obložených chlebiček a spustila páčku urychlovače.

V té chvíli vstupují Vilma zootechnička a její tchán.

Neřekla jsem jim oč jde, jen jsem jim dala znamení, aby si také vzali židle a dívali se.

Nic nechápali, ale vyhověli mi, asi si mysleli, že trochu blázním a nechtěli mi odporovat. Ale brzy se začalo v obrazovce mlžit, jako chuchvalce bílkovin, pak se obraz čistil a náhle, bez přechodu, se objevila těla dvou bytostí, průhledná, zářivě bělostná, andělská s bílými bezkrevnými obličejí. Ty však postupně růžověly.

Moji společníci nevydali ani hlásek.

Jen zoo Vilma stiskla mou ruku, ona ví dobře, co je urychlovač, a pochopila!

Za 78 minut byl urychlovač plný barev a šumění, opět znejasněl obraz.

Když se znovu rozjasnil, viděli jsme Vilmu a Violense, tak jak jsme je viděli naposledy na Foltýnovic zahradě. Na nic jsme už nečekali.

Vylézali ven, jí se to povedlo, on stoupl špatně na zem, vyvrtl si kotník. Rozzářené tváře! Překonali sílu tlaku!

Vypnula jsem obrazovku, nechala rodinu chvílku o samotě a šla ohřát párky.

Na přání manželů Vilmy a Violense jsme se šli najíst do ředitelské kanceláře, ale jen já, po těžké práci jsem měla hlad, oni byli jen žízniví. O tom, co prožili, nechám referovat před komisí je, a to

osobně. Stručně jen uvedu pouze to, že Jan Halber a Vilma Barešová přicestovali na Zem na přání svého přítele ze souhvězdí Gem, který je otcem Violense a chtěl ho vidět. Ujišťoval zmíněné přátele, že jej chce pouze spatřit, a též jeho ženu, chce je obdarovat a nechat na pokoji. Avšak toto neučinil, naopak se rozhodl k únosu obou, na kterém trval, že má právo chtít je mít u sebe doma. Chtěl se také poohlédnout po Zemi.

Jakmile došlo k tomu, že šel za svými zájmy, chtěli mě Vilma s Violensem vyhledat, avšak vždy je dostihl a oni se mi raději neprojeví. Až včera večer měli první příležitost!

V družné besedě jsme setrvali celou noc až do rána, kdy pan Foltýn prohlásil, že z laboratoře jde smrad. Nesmírně jsem se polekala, neboť jsem si uvědomila katastrofální zanedbání! Vypnula jsem obrazovku, nikoliv však sám přístroj, a on shořel? Na místo katastrofy jsme spěchali všichni. A všichni jsme to viděli!!! Na dně urychlovače ležela zkroucená postava vychrtlého modrého starce nepředstavitelně vysokého stáří, což bylo vidět na vráskách a tělesných součástkách. Byla to mrtvola! Mrtvola kosmického prasáka! Vlezl tam sám a nemohl ven! Pošel!

"Lidi! Víte co to znamená?"

Všem, i starému Foltýnovi, vyhrkly slzy.

"Ano," řekl Violens. "Jsme zachráněni!"

Violens mě objal a políbil. Nebesky se na mě usmál: "Děkuji ti, Helenko!"

"Ty vole," odpovídám dojatá. "Vždyť jsem ti zabila tátu..."

-----

20. kapitola

Sebrala jsem Heleně Mudrové můj deník, který jí půjčila maminka i se svým. Uznávám, že půjčit jí ho bylo nutné, nebo zdánlivě nutné, ale nesnesu, aby jej četli další lidé - je tu ještě ta strašná komise, která sotva přijde na něco nového, a která se musela spokojit s naší výpovědí. Ale zato vkládám do deníku disketu se záznamy Heleny, i když mě zlobí, jak mě v nich vidí - jako děsného asociála a navíc bezmála blbečka. Je to divné, že ji mám přesto ráda. Chtěla jsem vědět, jestli s ní Violens souhlasí - s tím blbečkem a asociálem - a on řekl, že ještě nepochopil, podle čeho posuzujeme průměr inteligence, a nad asociálností se zamyslel, a pak se vyptával na tolik věcí z mého dosavadního života, že jsem už nevěděla, o co mu jde, a on přestal. Asi nad tím hloubá dál.

Pořád nad něčím hloubá! Teď, co já píšu, studuje mamčin chovatelský časopis. On má velice zajímavý druh vzdělání. Svou vlastní planetu viděl vlastně jen z výše náhorní plošiny a věděl o ní jen to, co mu řeklo Halberovo služebnictvo. Všechno ostatní ho naučil Jan Halber, a tak o jiných věcech než farmakologie a přidružené obory ví méně než dítě, protože dítě je životu blízko a on byl mimo. A vlastní jazyk zná jen proto, že se Halberovi zajímali o tamní literaturu. Z naší krásné literatury toho ovšem ještě mnoho nepřečetl. Ale o to se už postará babička Julie, má dokonce připravený čtenářský plán. Zřejmě začne, jak ji znám, severskou literaturou z minulého století a on jí k tomu přihrál, protože jí vyprávěl nějaké příběhy své vlasti a jí to severskou literaturu připomnělo. To líčení živlů a vůbec přírody utvářející charaktery a osudy lidí.

Babička se již z nemocnice vrátila, ale cítí se ještě slabší než předtím, zvláště když její opatrovník dědeček je stále s komisí, celý omládlý stálou činností. Vrátil se i tatínek a ten podstoupil jen povinný výslech a věnuje se mlčenlivě a zaujatě vlastní práci, a zrovna tak maminka, jenže ta se hrozně spřátelila s Helenou, denně se setkávají a už jim to přátelství asi zůstane. Dědeček Foltýn omládl podívanou na zneškodněného šedého ďábla a plní funkci majordoma. Teď zrovna přikládá do kuchyňských kamen, sedíme totiž v té útulné, teploučké hájenské kuchyni, zatímco venku zářijově prší a mlží. Stmívá se, brzy přijdou ostatní. Violens odložil časopis a jde dědečkovi pomoci s dřevem ven, topíme dřevem a často svítíme svíčkami, když sedíme všichni pohromadě, povídáme si a je nám fajn.

Choulím se do té pohody a nechce se mi vzpomínat na to všechno, co jsme nedávno prožili, chci na to vzpomínat až někdy mnohem později. Mnoho jsme o tom museli mluvit a to mě až trýzní. Halberovi jsou někde ve vesmíru, sami a nešťastní prázdnotou života, dlouhého, romantického života. Co je to vlastně dobrodružství? Nepohodlí a strach? Nebezpečí a opuštěnost? Já nevím, já nevím!

Už je to jednadvacet dní, co jsme se vrátili k pozemské existenci.

Předevčírem si nás profesor pozval k sobě na soukromý rozhovor. Řekl nám již řečené. Všechno je zařízeno a můžeme od října studovat astrobotaniku, byt je připraven, můžeme se vzít, protože komise dosáhla toho, že má Violens osobní doklady na jméno Violens Halber a všechno je pravdivé, jen datum a místo narození zmanipulovali... Ale to je vedlejší.

Violens to poslouchal zdvořile, ale nepovažoval to za důležité. Dokonce ani povolení k sňatku mu nic neříkalo, pro něho jsme spojeni jednou provždy od té chvíle, kdy jsme se začali mít rádi tím úžasným způsobem, který trvá.

"Pojedete se mnou do Prahy?" ptal se nás profesor.

"Vy myslíte hned? Ještě před svatbou?" ptám se.

"Chcete dělat svatební slavnost?"

Pokrčila jsem rameny: "Proč ne? Naše rodina má slavnosti ráda."

Počítala jsem s Prahou, těšila jsem se!

A Violens teď mlčí.

"Co se děje?" ptá se profesor.

Violens vrtí hlavou.

"Ty snad nechceš?" diví se akademik náramně.

"Ještě není čas," míní můj nebeský ženich.

"To nechápu," říká profesor.

"A já taky ne!" myslím si.

"Musíme se učit," říká Violens důrazně. "To ano."

"Tak proč není čas?" dorážím na něj.

"Nejprve se musíme naučit žít na Zemi, mezi lidmi a s lidmi."

"Ale Violensi, umíš to líp než mnozí pozemšťané," chlácholí ho profesor.

"Mně to nestačí. A Vilma se musí učit taky."

Mlčím. Jsem uražená, jsem ponížena, jsem...

"Neumí být spokojená tam, kde je, s tím, co má, nebyla šťastná."

A proto teď sedíme v hájovně a Violens štípe posbírané suché větve a já se učím být šťastná z ohně v kamnech a z čekání na své blízké.

Chodím do školy. Nemusela bych, ale Violens si to přál. Do kroužku nechodím, to jsem si vymínila. Ale kdo chce, může za námi přijít do rezervace a dělat program s námi, pracovat s urychlovačem a dumat nad tím, jaké léčivé byliny a jaké krmné rostliny vykvetou na jaře v našich hlubokých lesích a jak se budou podobat květům ze vzdálené planety.

Je to dobrodružství?

Ta nimravá, piplavá práce s řadou neúspěchů?

Já nevím, já nevím!

Žiji v manželství se zlatým Nepozemšťanem, mám za sebou vesmírnou cestu a kosmický únos, jsem zamilovaná k zešílení a... Nevím.